

Pr 25'42

Meckir Tajin
(Weinpreis)
Comm. zu Esther
von
Moses Isserls
Hamburg
1771

II 711

ביאור חדש טוב ונחמד על מגילת

אסתר שחבר החכם הכולל אריא דבי עילאה

ואין הסופר פה דעה בו מחזק כדע כפי כול שר נבא התורה כ"ל לו כ"ל אליו ברבות לראש חם ביר פנים יפות
אשר בדברו ווער יב ער בים החכם השלם כמהר"ר משה בן הקנין והנדיב מ"ר יעקבל ענקיט איסרלס וזה"ה

נדפס בהמבורג בבית הצייר יחזקאל קוקיטו די קורדווא אנת אר פריי יתן נעט' וביוס ק' לחדש תמוז

212

ב
בש
אורי
לעי
על
אורי
יהא
טוב
הוא
עני
דמו
הקד
שכר
מוד
וקב
מת
הח
הח

מ
בא
תא
אק
לני
כת
על
הד
לד
תמ
כיו
טר
בה
לס
בא

מחבר: הרב יוסף קארו

עמ"י עש"ו

במדרש

השג"ח אמר רבי שמעון בן יוחאי ווילהאייבר כשדאמר הכי מלי אורייתא אחיא לאתקואה
 ספורין לעלמ' ומלין דהיטויטין דאי הכי אפילו בומא דא יכולין למעבד אורייתא במלי דהיטויט
 בשבת יתיר מכו' וכו' דלפי' אינו קסמרי דעלמא אית דכיהו מלין עלאין יתירין אי הכי כיוול בתריהו ונעבד מיניהו
 אוריית' אלא כל מלי דאוריית' כה"ג עלמא ועלמא תמא בחד מתקלא אחקלו ישראל לתתא מלכא עילאי
 לעילא במלכא עילאי כתב עושה מלכא דרורא הא בתתא עילא בשעה דמתתין לתתא מתלכין בלבוש דלכא
 עלמא ואי לא מתלכין בלבוש דהאי עלמא לא יכלין למיסק ולא סביל להון עלמ' ואי במלכא כך באורייתא דברא
 עלמא וברא להו כיון דמתתא להאי עלמא אי לא מתלכין בלבוש דהאי עלמא לא יכלי עלמא למכבד ועל דא סיפורי
 אורייתא לבושי אורייתא הוי האו מאן דמתשב דהרוא לבושא היא אורייתא ממש ולא מלה אמת תפס רוחיה ולא
 יתא לו מלך בעלמא דאתי ונגין כך אמר דוד הע"ה גל עיני ואביטת כפלאות מתורתך וכוה כחב הרב שם
 טוב כפידושו לספר המורה חלק א' פרק ל"ו ו"ל ראי' לך המענין שנתע כי כל דבר שיוצא במראה הכנאות אמת
 הוא משל לענין אחר והסודר שהוא לבד הוא רשע והסודר שהוא אינו משל הוא ככל אצל יקויב סיפור דוב'
 עניני' יחד עכ"ל ולזה אמר שג"כ לא ימלט מהיות תוך ופנים לספור מגילת אמת שטירו ו' לעילא פ"ק
 דמגילת שפאמר ברוח הקדש כשאר כתבי הקדש: כי מאז אדם ילקח ראו' לכל המין וכבר שאלה כתבי
 הקדש' לה' נגלה וכת' בן בודאי קרה לנו במגיל' זו ואח' אף כי ספר המגיל' הוא יתד שג' התור תלויה בו כאח' במסכ'
 שבת פ"ר עקוב' מאי דכתיב ויתייבנו תחתית ההר וגו' מלמד שפה עליהם הר כגיית בר' אמר רבי אבהו מכאן
 מודע רב' קבלו כימי מר דכי שג' לאורייתא ח' רב' הדור קימו וכן בזהר דפ' כיתשא דף פ' ד' עמוד ש"ז דכ' תנינ'
 וקבלו קיימו מה שקבלו כב' מ' א' אש' שג' הדברי' הנזכר' דבההוא שעתא דכתי' משה וקביל אורית' כללמ' דכל'ש ואיהו קביל אורייתא דעלמ' אפילו מגילת אמת
 מתתא' הספ' דהיינו משת' אש' אור' וזכרון ממשלתו וזכרון דכתי' וקבל היהודי' וקבלו היהודי' מבעי' ליה מאי וקבל
 המאורע ולהגד' הכס ובודאי סיפורים אלו הם הלבוש אלא דא משה דאיהו היהודים כלל' דיהודא ע"כ

משה בן כבוד אבא מרי הפרנס והמכהני ישראל

בשאר סיפורי אורייתא כמאמר הקדוש רבי שמעון בן יוחאי ואני
 בשרץ לא לבו בעיר ש' לרוב מקום אשר אין תאנה וגפן. וכמעט מים אין לשמות בי אס נתחבולה עיר אשר במסכנו'
 תאכל בה לחם וע' אין בה להסג' כו' ולא יכלו לקיים ימי הפורים במשחך ושמחה להפרי' יגון ואכזה' אחרתי
 אקומה ואשמת במפעלי' אף חכמתי עמדה לי' כי פקודי' י' שרים משמחי לב' ולקחתי מתת לשוני דבש וחלב' וכתתי
 לבי לתור ולדרוש כונת המגילה' בהמשל בדבריה ופי' כל מלה ומלה וברקתי בה עד מקום שירי מנחת בי הכפור
 כחמד למרא' והכסתר הוא עץ הדעת ומבאחי דרך יסכו' אור אשר עלינו יסוכנו כל דברי מגילת אסתר' שהוא רומז
 על כלל ימי האדם עד יום מותו מעיני בני אדם אכינו ונני גילו' עין לא ראת אלהים וולתך יעשה לחם לו ושמתי
 הדברים בספר בכתבתי להיות שזור לי לעת זקנתי' ואלי תשדני המענין שכן אני בעיני שאוכל לחבר ספרי' אז
 לדבר דברי' בגד מלכים ולא לבוש' כי ידעתי שאין באריבאר מים חיים דק מקור יבש' רק שמתי בגד עיני דברי חכמי
 המסקר אשר דבריה' בכל ספר חכם כמק' אמ' כל מאמ' לא ימלט מתלוק' אס שבון אמרו אל האש' בכל דרכיו אז
 כיון בחקירתו לא כיונו כלל והכ' ח' חלוק' הכרתי' אשר אין להמלט ממנה' ובהו אני אומ' אס כוונתי אל האמת אין
 טרף ליהתנלות כי כבר אמרו קבל האמ' ממי שאמרו' ואס אכין במקצתו כבר שם התנלותי בעל המאור ז"ל
 בהקדמתו לספר המאור אמר ז"ל אמר אחר מן החכמי' לא תדעת מטאת על מי שהביא קצת מן הדברי' הכבוני' כאשר
 לא הגיע אל תכלית ואפ' ח' שלא אכין אל האמת בשום פנים ולא בדבר אחד מחכמי' מ' אסמו' דעמי' בד' דברי' הא'
 באמר' ל' כל קדש' טנין וקדש' אי' דאורייתא בישין וכל פטפט' בישין ופטפט' דאוריית' טנין פי' מדש' ר' שתיק' פטפט' פי'

א א א

מהיר יין

פֶּטְטִיָּא ר"ל דבורי וכו' אבי אומ' אף אש לא אכין המאמ' כלל מ"מ כח אשא מכ"ל פטטט' דלרית' דעבין וכו' דרך
 שחורו אש ככלת מתכנא' השנים ככר קדמתי שתקטניו בימי הסורים' ולא יבא אלא כאחד ממעלי הכערים' אש
 עושין במלכות וסורים' אשר מכ' דכר' תורה המה מכושר' ו"כ לא יבא דברי אלא כאחד מה' מ"מ ראוי לשמוע
 אלה' מבור' לזה דברי לעל העקד' פ' תרומ' אשר ו"ל וא' ע' שאין לי ערכו' שהיה מה' אשרנו באילו העניינים
 אך אמרתי הויל וכל מה שהנחנו הנה כנוי על גלילי השכל ועמודי תן החכמ' האמית' כתיב טובה לתכמים אשר
 יסרו' כו' ואין להרחיק מה יהיה מכלל העניין שבהואש' אין יהיה הדבר כדלע' לעצמו והמורה שהורה תה' תמ'
 לזכרון בין צניכוכו' ואבי אומ' אף על פי שידעתי שדברי לא יהיו ועל גלילי השכל כתיבין מ"מ לשמוע הן ראויין ואש לא
 יועילו לא ייקון ואולי לפעמי' האמית' מהם ככרן צדיק' ולא יבא אלא דרשה בעלמא רק שעל המקרי' סמכת וכו' דרך
 הראשונים שכתבי התלמוד שבת' הרב המורה' חלק' פ' מ' בעל ענייני הדראות' ו"ל הם אכל החכמי' כדמו' מליכות
 שיר לא שדבר' הוא עניין הפסוק בו והתפרס' הדרכ' הו' בומ' הו' עושין איתו הכל כאשר יצאו המעשרי'
 מומרי השיר אמרו' ו"ל תבי' ברקסר וית' מהיה לך על אויבך אל מקרי' אויבך אלן אויבך מלמד שאש' אש' אש' דבר
 מוכ' ימים אכעכו בתוך אכור ואלי' מהיה אש' דהת' אכל הסכלים כן יתאכשו ענין המקרא' איני חושש אש' ממי ששכלו
 שלם יתאכש ואת אכל הוא מלי' שיר' באמ' עכ' גם משכתי ואמרתי אל לבי נהא ורעה בשלם הקדמוני' שבו' ומלפניו
 חכהמו' ארץ ומעוף השמים יתכחמו וידוע כי לא היה ולא ככר' ולכנס דברי לא יהיו רק כדמות דרשה ואין משכני'
 על דרשה' אף כי חגיגת אכתר בפנים אחרים הוא כדלע' וקראתי' מאמר זה:

מהיר יין

כי כרעה עין בעין' כי חסיר יין ומשתה תקתל עפתי יהו' אף עשיתי וכו' אורה ואשכל אל
 נרא כל יש מחין' שער' כי עד הנה ולולי עזרתה לי כמעט שכ' דומה כפשי' מותר האדם מן
 הכח' אין' והנולי' המלך דברי בית היין' לתקן בחסדו מאמר חסיר יין' וכן יוכי' בחסדו להיות כן עין'
 ולתנו' בתורתו מחר' יין' וכו' אמרתי ואומר' בער אלו די' שיע' אש' עלי' גומרי' אשר לו דומה מהלה' כחמ' ד'
 תבי' להו' נגד' ית' שנת דורך כולה' וכן אקבר' מילול' יהיו לרבות אחר' פי' והניין לבי לפני' ה'
 גוריונאלי'

יהי

בימי אשור וגימ' להיות שפי' מילה זו רומז' על ימי האש' אל אדם מיום אילרו עד אנו
 לעפרו לכן התקל במילת יהי שדרשו' ל' פ' ק' דמילה כל מקום שנאמר יהי אינו אלא ימי' של צער
 כו' כמו שדרש' ו"ל פ' דעריבין נוח אדם של אכר' משכנר' כו' ולזה הם ימים של צער ודע כי האדם מחוב'
 מחומר וכו' הכח' כל החכמים וקרא' בפי החכמים איש ואשה כידוע ממעלי' אלה' עליו' האש' בננותו האשה
 זרה ובכחו האשה השלמה ג' אפ' טון היה קורא לבורה צד' לחי' קב' כמי' שכל' הר' המורה' פ' ד' ה' ג'
 וברוהו סכמים' ו"ל סכמי' התלמוד באחר' פ' המוכר את הספי' אש' יב' כל מה שגרא' ה' כה' וכו' ובקב' נראו ואף
 ליתן וכו' ובקב' נראו כו' אש' הכונה' ג' על המומר והנורה' הכק' ח' ז' ונב' ויתן' מוח' המסור' מנין'
 שניהם כמפור' מן החכמים וכו' שאני עתיד לבאר ח' ה' ולכן אמר שו' היא כוננת' הספ' בעניין אשורו' שהיא
 הזכר ונשי' שהיא הנקבה האשה וזה כמו שאבאר ח' יהו' אחר בימי' אשורו' שהיא האדם בכלל ונקרא' אשורו' על
 שם גוריו' כי היא המשל' מוח' המלך הזה המה שהיה

וקרא

למורה אשורו' כי הוא ח' י' אשוכן דרש' פ' דע' להאשורו' אשיו של רא' וזה כי ככר
 באת' הרב המורה' ו"ל ח' פ' אש' ואמות יאמר מלך' שיתוף הללו' ונד' ואלה' אל כל דבר מוכן
 להתחבר' אל דבר אחד כיון שכל' היריעת חוכרת אלה' אל אמותו ולכן קרא' הכרה אש' כי הוא מוכן להתחבר'
 אל המור' ואש' שהוא לזון חזו' אל ככריו' כי הוא מתאחד על המור' כמו שאמר' במעשה בראשית והיו לבשר
 אחד' ורצו' ראש' לעצמו' כי הוא ראש' עקר' לאמותו שהוא המור' וכו' מנינו ככריו' עקר' לבני' אשורו' על
 שם יוסף שהיה אשורו' לו כידוע ממדרש' ו"ל ואל' יקשה לך אין האש' כע' שפמלת אשורו' כי היא כוננת' במלה'

כעין

בשן של'שכר גם כן לקח המלך כמה שארע שהוא המלך אסתר ויאמר הוא אסתר המלכה
 כי ידע ודרשו'ל המלך מעצמו כי לא היה מורע המלכה כי וכו' ויגלו לנו עומק הדברים כי בלח' אדם יוכל
 למלך מעצמו והמורה תלוי' בו להיות כאחד ממלאכי עלי' ויזכר מורע המלכה כמו שדרשו'ל פ' עקש' אמרו
 מה לילד אשה בייכו' גם כן יוכל למלך מעצמו ובכחיתו על כל כחש' העול' או להשבע' לה' כמו שדרשו' וירד
 בדגת הים וכו' וד' לא וכו' ודרשו'ל פ' ק' דמגיל' המול' אמ' רב מול' מעצמו א'ל' לשבח' וכו' ל' לבגדי' א'ל' ל
 לשבת לא היו אכיל' דש' למלך כוונת' ואמרי' לה' לגמלי' דלא הוה חיי למלכת' ואמון יתת' אה' דיהיב' רבו בזה
 כי המורה שביד' אדם לפעמים הול' לשבת ופעמי' לגמלי' כי בנשות' א'ל' רעו' א' שבת' לאדם ונדל' ממלאכי' שרת' ויהי
 דלא חשיב' אינ' למלא' על' עולם כוונת' אסתר בנשות' א'ל' הרע הוא לגמלי' ולקח' למלך וממון הרבה הוא דיהיב
 ר'ל' שיעקר כוונתו ותכליתו הוא אכיל' הממון' ואמר שמלך מהו' ועד כוש' ר'ל' מתחיל' ליתר' הנקר' חוד' כיהוד
 ויהי' לפני' והכל' המוק' בו כמו שדרשו' במדרש קהל' אשר העולם נתן בל'ס ואת העולם נתן בל'ס אדם יש לו עשרה
 בנים וקטן' מלך ירי'ן וזהו יד' מכול' ועד כוש' שהוא יום המיתה שהוא המסוף פני' הנדיות והוא העד' הכבוד
 בעקב' כל' מ' ונקרא' בפי' הקמים מוק' כמו שביאר' המורה ק' ג' פ' בספוק וכו' אה' וכו' ח' וכן' פס' אות' כמות
 שהוא לקח' בעור' ומוק' מלך' תארו' והנרא' אה' כיוונת' באחר' וידברו' במשה' על' אודות' האשה הכשית אשר לקח
 ר'ל' שהי' בעדר' מחמו' שאלו' הית' אשה כוש' משה' ובעדרת' וראה' מה כפלא' מאחר' פ' ק' דמגיל' רב' ושמאל' תד
 אחר' חוד' וכו' מסוף' העולם ועד כופו' ומלך' אחר' וכו' אלו' הס' ו' להקשות' למה' אחר' מסוף' העולם ועד כופו' ול
 ולא' אחר' מתחילת' העולם ועד סופו' ואין' לו מתח'ל' אין' לו סוף' כי מאחר' מוסב' לחוקרי' כל' שאין' לו ראשון' אין' לו
 אחרון' ואין' לו מתחיל' אין' לו סוף' אז למה' לא' אחר' מתחילת' העולם עד מת' לו' אלא' בר' שבו' לה' צי' על' כוונת' כי
 מלך אחר' מלך' ומה' אחר' הדל' לא' פ' יבידוע' שהאדם' כק' עולם קטן' כמו שגמל' באר' המורה פ' א' ע' א' ולכן
 אחר' שהודו' וכו' מסוף' העולם ועד סופו' כי א' מתחיל' ימי' אדם והשני' ימי' פנו' והס' כל' ימי' עולמו' ולהעיר' על' סדר
 אחר' מסוף' העולם ועד סופו' אחר' מתחיל' העול' כי לית' האדם' הוא ג' סוף' העולם ק' שהם ימי' העיבור
 שנקרא' גם כן עולם כמו שדרשו'ל ה' ה' ברכי' נפשי' בגד' מי' אחר' דוד' ג' העולמו' שדר' ב' ד' דר' במעי' אה' ואח'
 שיר' כ' והשני' שאמר' שהודו' ועד כוש' מסופו' וכו' ב' כ' כי כל' ימי' על' ארץ' ואם אף' שנים יסיה' כלל' היה' יהיה
 ובנתי' ו' הם מסופו' וכו' וכו' דרך' ו' דרשו' ג' כי הוא' רודה' בכל' עבר' הנקר' מתפסס' ועד' רבו' שמואל' קד
 אחר' תפסס' בסוף' העולם ועד' בסוף' העולם ומה' אחר' תפסס' ועד' ב' דר' וה' ג' כ' דרך' ו' אלא' שלגבי'
 ג' אה' שהיה' מתפסס' ישראל' ומכביא' נתן' לו עוד' מלכות' יותר' מאשר' וזה' כי תפסס' הוא' ע' ד' כש' כש' וכו' ובאר'
 הכ' המורה דרך' הכביא' והתקיים' דבר' דרך' זו' ובאר' שאל' ג' תול' הוא' כמו' חובלי' וכן' תפסס' הוא' חלשון
 תפסס' מלשון' כפח' כי כ' הוא' חיוס' יכירת' הול' גמלי' אמו' שמתחיל' להתרסס' ולספוק' יחד' כמו' שגמל' טרם' אחר'
 כנשון' יד' עתיד' וכו' עד' עזה' שהוא' אחר' על' עולם הנק' שהוא' הכל' עו' והדר' לפני' ולכן' אחר' שהיה' מושל' מתפסס' ועד
 עו' בכל' עבר' הנקר' שהם נהרג' וכו' היובל' מן' העדן' וזה' במלכי' ישראל' אלא' במלכי' הע' ואחר' שמלך' רק' כהודו'
 ועד' כוש' שהוא' יום המית' ולא' יותר' כי אין' להם' חלק' לע' וכו' ודע' כי אחר' מסוף' העולם ועד סופו' ולא' אחר'
 מתחילת' העולם ועד סופו' וכו' דבר' נאו' אובד' לך' הכ' אף' על' פ' שאינ' מענין' מאחר' וזהו' ה' ב' פ' פ' שמו
 הונדך' לומר' מסוף' העולם ולא' מתחיל' כי כבר' דרשו'ל ג' ויחא' פ' ה' ויחא' העולם מתפסס' ונכר' שאל' נכס' עבר'
 ל' ונב' יד' וכו' וכו' והמובן' הוא' הוקרא' בפי' הקור' מרכו' הארץ' וכו' מתחילת' הארץ' הוא' האמצע' וה' דר' דר'
 הס' הסוף' ולכן' הכרח' לומר' מסוף' העולם ועד סופו' והוא' מבור' למנו' וכו' ודבר' אחר' שאלך' על' שני'
 ועשרים' ומה' מדינה' קט' מנין' המוכר' נכסיה' נכסיה' שאלך' וכו' וי' וי' מדינה' מלך' וכו' וע' וכו' וכו'
 פסע' שנים' ודרשו'ל ג' בת' מלך' כנת' עשרים' לקטנות' כ' כנת' ל' וכו' וזהו' היא' מעלת' אה' א'ל' רוד' העולם הוא'

מחיר יין

[illegible]

בשנת

ומה נאות לו מדברש פ"ק דמגילה מאי כבשת לאחר שתייבס ליה
 שצא למלכו וגו' הוסיף יגור כי מה צרכה האדם בן שלשאלו נמלכו משילאו כי זמן הכות
 המינות הוא כ"ד שנה הם ב' שנים מיד ומחיל לרוע מעות וצד רע כמו שאמר ו'ל בן שנים הכיר
 אברהם את בוראו ש' עקב אשר שמע וגו' ואמר שמיד לפתח חסות רכוב ומחיל לילך אשר תלוינו הנשמות
 למאור נמשת ומשתת תמי' כמו ש' ברשעים נכספה ביונו' ואמר שעשה מקשה הוא לכל שיוועדנו הפרתמים
 ושרי המדות לפכו' דע כי באלה הם מק'ת אברים שם במדרגת השמים כנון ס'ב' והבשר' מלך
 לכל אברים ומק'ת אברים הם במדרגת עבד' לכן אמר עש' משתה זו לכל אבריו שמים שלמות
 מהם תלוינו ואמר שאלו אברים הם סוף פרס ומלך כיווע שאלהם הם שלמות האחרים כפי הסמים שלמות
 ראשון ושלמות אחרון הראשון הוא מעלת המדות הנקרא שכל האנושי התכלה כל המדות טובות' ונקרא בפסוק
 וזמיר' ופסם הוא מלשן עבד כאלמר ע' מ'לכל ספר ואור' על שלמות האחרון שהוא שכל העיוני והוא תכלית האדם
 וכו בתל' עובד ואמר האדם כי לא תהיה הכול' להמו' כמו שכת' דבר' ר'ק'ב' ק'ק'א' ולכן אמר פרס קודם ומי
 אף כי מניע אלזה במחלוקה לוח' שבתחלה בגדו זה מהפך הדברים הראשונים והולך בגדירות לבו ועושה הכחותיו
 ומשתתתם סוף פרס ומלך ר'ל כי השכל והמקשה שדיו לפכו והיו מכסים להנעת השלמים אשר לא הגיע להשגתם
 בהן בנימי התחבול' להמציא תלוינו וקראן שדמותים שהם לשון שדרה כי שבתם הם במעלה עליונה לזכות לזן
 ושלי המדות לפכו וכבר ביארנו מהם השמים והמדות' ואמר ר'ל שמתגלה בראשון את יקר האל

בהראותו

[illegible]

הארץ ותצו כסתר כי האופן מפרשין ומחלקן לשנים והנה בכל יום תמיד חלה ושמונים חצות נחלה
 וחלה ושמונים כסתר וזו אחר שמונים וחלה יום וחלה יום הוא דומה על הנגלה כי הוא גורם יום יום וזו
 וכל יום נחלק אחר התקוע שהיה חל יום נגלה ופי' יום הוא זמן כמו הנה יום חסד או יומותי והנה
 לא אחר ששם משתק שמונים וחלה יום אלא ששם משתק לכל שריו ונו' בהראותו את עשר ונו' ר' כי נראותו את
 גדלו עשה חסדה כמו שניסרכו ולכן חזר עשיו ואמר

ובמלאת

הימים ההם וגו' וכבר ידוע שיתוף שם מלא הנאמר אבל השם שם מלא כל הארץ
 כבודו שפי' הרב המורה חלק א' פרק ט' שנאמר בענין חשיבות ונעלה כמו כ' ומלא ברכת
 ה' ומלא אותה נחמת לב' וכן אמר במלאת הימים האלה כלומר כששם שכליות ושליומותו הוא כימים האלה
 ר' גזה העולם תחת השמים שהם הקץ ימים הנכבדים ואינו נחשב שיש לו שום שלימות ותכלית אחר וזאת לכן עש'
 חסדה שבעת ימים חזר חלילה ור' כל ימיו אחר שחש בקדוהו כאלו כי שם ש' חשבון כשאלו אשר הוא הולך שם
 וקטן כשבעת ימים כי כל ימיו האדם נחמה כשבעה והם שמוע אחת והוא ההקף האמיתי וכן כאשר דבני חזק ויהי
 כי הקפו שבעה ימי חסדה ואחר לכל העם הנכבדים כשזמן הדין לחקטן ועד גמול ר' שם מתחבר עם
 רשעים ומושב לבס' השמים אלי גיל והולכים אחרי תאותם הקטן הגדול ואינו מדקדק עם מי שם כשעודה בהפוך
 מאשר ירושלים שלא היו מסוגלים כשעודה חלא הם כן מדפים מי שבעה שם כשזמן כתיבתו חזק ודעו
 במגלה רבתי י' יהודה ור' כחמה פליג' יהודה קומה גינת רבן קומה גינת רבן ור' כחמה קומה גינת רבן
 וחזר בחזק' אחר ר' כחמה אנו מקיים דברי שנים כשהוא היה רוצה יום עשה חסד וכשהיה רוצה עשה
 אותה גינה כינר פ' שם את האל ונעשה חסד קופל את הוליו ונעשה אותה גינה עכ' ל' הכח' ומי יתן וחדש
 ארץ חר' כחמה שחיים דברי גינה' הם לא על פי כוונתו שהוא מבואר זה כי אחר ששם חסדה חסדה גינת רבן
 החלק וקרא לשכל האדם חסד גינת ביתן החלק הקב' והוא הנקרא חסד עין כוונתו גינת רבן בעל
 העקרה מבואר שער' שפעת בראשית ורמזו הרב המורה חלק ב' פרק ל' ולכן אמר חסד שם חסד גינת ביתן חסדו
 לבד וזה שכל הארץ האדם בו אחר תהותו והוא בתכל' הגמ' ודע שמה שקרא חסד חסד גינת ביתן חסדו
 לבד כמו שקראו כמעשה בראשית הוא להוכיח ב' חסד לבד עמוק בארמונו הכ' לוסופים האמתים והוא הכ' השכל
 ה' ילמי שאלו לינו אלא הדין לבד מוכן לבית מן הכח אל הפועל לכל אשר חסד חסד האדם יטנו והוא כלות מוכן
 לקבל כל הצורות והביאר אלכברד הפילוסוף והביאו בארוכה הרב שם טוב בפרש' לספר המורה חלק א' פרק כ' חסד
 וזה קראו חסד גינת ביתן כי חסדו גם כן אינו אלא הכנה ראוי להיות גינה ראוי להיות בית ביד האדם לבנותו אחר
 לבטוח ולזה לקראו במדרשים המעולים חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 בראשית רבה רבינו יוחנן ורבי יהודה חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 עד גמול חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 ליה שיתם האדם שהוא גן אל העולם בכללו שהוא העולם השכל ונכחיהו והגן גדול מעדן כי עקר עולם השכל הוא
 האדם ורבינו חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 העדן העליון אשר חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 הכתובים והכתובים עכ' ל' ומעשה כוונתו מבוארת כי יהודה שסוד גן הוא חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 אויל לטעמה ואחר גס כן כי גן חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 אי אפשר לעיני' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 והוא גדול מן חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 גוף אי אפשר להעריכו אל העולם השכל שהוא גמירק אל עולם השכל והוא הפוך וגדול מן חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 כי החסד חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'
 חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס' חסדו חסד לבס'

ובקט מלות טעמו. יותר מאשר מלות כי היא מורה מקובלת לא שכלית בתחלת הדעת והוא מורה שהשק
 והתנועות מקטרגים עליה ואחר שהשלים ב' המדרגות הנזכרות וכן המדרגות הקיימות מדרגו' הן' הנשאר מן המעשה
 עוף המע' פק' וכנודו אחר עמודי' כי הוא מעופף על פני רקיע השמים ועומד בשק קצוות העולם שהם המעלה
 והמעטור' רמות העולם. ואחר מוטות זהב וספק בנד' הן המדרגות הנמשל' להן' וכסף שנאמר איזה יועם
 זהב ואל תקרי מוטות אלא מוטות כי אלה ראשי המטות הנזכרים ואחר רכפת בהטושו ודר' וסופר' ל' ודות שחבל
 הנמשל' לא נמדל מן האדם שם האמצעיים לא נספרו מחבו' וזה כי ידוע שכן כל מדרגה מן' יסודות חלוי' ש
 אמצעיים המדרגות כי האלמוג הוא אמצעי בין המצב והנחות ואמצע בין המצב והנחות. והס' והקוף חות
 אמצעי בין ה' והמדר' וז' אחר רכפת ר' שאלו הן' דברים מרכז' ומרכז' הדברים יחד ואחר בהטוש' הם מדרגות
 האלמוג שהם כ' דברים האלמוג הלכני' והאלמוג האדום ונגד' הלכ' אחר בהטושו שתרנוס' אקלום קרס' יט' שהם לבד
 וטש' הוא שם אדום כתרנוס' בעמודי' ש' דר' הוא נגד' האמצע' הימני' כדמדת' כרנא' דמא' רכה' וסופר' הוא
 הקוף ששניהם הם מלשון הקפה וסמירה' ולכן ספר כל מדרגות הנמשל' בעולם השכל' למעלה לעולמות
 העליונים דהיינו עולם הנגלים' ועולם השכלי' כי כנר בארתי בתחלת דברי שכל דברים אלו מדרגים נגד' ימי
 הנערות שאז אינן ראוי' להרוס לעלות להשיג לעולמות העליונים שהנחת נקרא מעשה בראשית ומעשה מרכבה והם
 אינם ראוי' ללמוד בימי הנערות כדמדר' יומכן לר' תלמוד' תלמוד' מעשה מרכבה' א' אכתי' לא שאר' ר' ל'
 עדיין לא זקתי ועל' כן לא ר' במקד' ור' דבר' הנמשל' בעול' השפ' ואח' שר' דמקד' ור' שהשכ' נכתבה קכ' ה' לאל' להי'
 מתכוון בדרכי הנמשל' ולעמוד' מתוכן על' ד' טעמי תורה' מדר' ואח' אבל האד' אינו עומד' כן ר' הולך' אח' תמות לבו'
והשקות ככל' והב' רכל' מכל' שוני' כלי' והב' הם תמות הכשים והער' לז' שהולך' אחר תמות
 המשגל' שרפה היא לנו וקראן כל' והב' כי האשה בקראת' כל' כמו שאמרנו אין האשה כורתה
 הנרית אלא מי צעז' כל' ולהראות יפריש אחר שהם כ' ירבע כמו שפי' למעלה שהאדם נמשל' לזהב ואחר כל' מכל'
 שונים כי לא יספיק באל' אחת רק גשים רבות להכני' תאורתו כמו שאמר המורה חלק' פ' כ' א' ו' וענין גדול
 בטעם אם כהקדש' והוא מניע' רוב התאורות המשגל' והתמדתו כי בהתחלף גופי' הקדש' תסיף' התאורות כי לא יתעורר
 אדם לגי' ח' שהנר' לו כו' מה' בהתעוררו לגופות מתחדשות חלקי' הנורות' עכ' ל' וקראת' למעשה זו והשקות
 בכל' והב' כאמר' ו' שות' בעצמו' עד' ה' ספר סדרו הרע' של אדם כנעורו וספר' כי נכונה שכתבו' השי' דהיינו
 שכתבו' בו שכל להשיג' ולהשיג' בכלל העולם הולך' בו אחר תאורתו ואחר אחר כן'

והשתייה

כדת וגו' ר' ואל' תאמר כי האדם מוכרח במעשיו וזה אינה כי השתי' הנזכרות היא
 כדת אין אונס' כלל והבחינה היא ביד האדם לצעות טוב או רע כי בן יסד חלק' מלבי המלכים
 ית' וית' על כל רב ביתור' שר העולם ונקר' בפי הפילוסופ' שכל הפועל שהוא נקר' רב ביתו כי העולם בכללו הו'
 ב' אל' והו' כו' עלי' שיטת' לעש' כרצון איז ואיש כמו שאמרנו' ו' הכל בידי שמים חוץ מיראת' שמים ולכן אין אדם
 מוכרח כלל רק שמידו היתה לו כל' מה' עושה' ואחר שספר' כי יצר לב האדם רע מנעורו מתחיל' לומר
 שלק' די שהולך' אחר תמות לבו והם הדברי' שיכרו מתאווה להן' שהם הערצ' והמועיל' אלא עושה' כן דברים שאין להם
 תאווה כלל אלא הם מעשה בהמיות כמו ש' למען ספות הדיו' את הנמשל' שפירשו להרבות עובי' שנסאו רוח מהן ואין
 בהן זכר הרע כלב' שטעמו ודומי' ע' ע' הנמשל' עם עובי' שנסאו של אדם מתאווה להן' וידוע כי אלו הדברים
 אינן כמשכנים אלא מחומו' הרע כמו שאמר בארוכ' בעל העקד' שער' ב' כי פעולת בני אדם נמשל' למין אשר יפנה אל
 תכל' והם העוב' והערצ' והמועיל' אש' דברו הפילוסופ' המדעי' וכל אלו כמשכנים מזה השכל' הולך' ויכונו אל
 תכלית מה' אהב' מזה השכל' אינו מקבל' שום תכלית כי אם אל הפסד' ופסיתיה' כי ו' זהו אחר כי
גם נשתי' המלכה עשתה משה' כשי' ולא אחר משה' לכשים אלא ג' כי הימור' הנפסד' הנאמן בנשתי' שם שלמה
 ע' קראוב משלו' אשה' כה' שאל' שית' וזה' ונזכרת לבו היא אשת איש' כן כמו שגמר' הרב המורה
 בהקדמתו לש' אוראה' כ' עלת' ושת' היא מלות שית' וי' ראשונה היא כו' הפת' כמנהג' הלשון להי' ו' כוספת בראשית
 המלה

מדיד יין

[illegible]

ב'יום

[illegible]

ותה נ

[illegible]

שעשה כל מה שאל' הספור עד הנס' 'מחיל ומגיד הרע הכמשך' מו' וס' אמרו ואל' המלך ונו' עד אשר הדגים
האל' הוא מבורך בדרך זו כי אם שאל' הק' בה מתייעץ עם החכמי' יודעי העת' המס' שלאפי' העליון ובחשאל' וס'
אין הק' בה עושה דבר עד שאל' בפניו' ס' מעלה וזה אמר כי' כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין ואל' ד' של
מעלה' ואשר הקרוב אליו כרשאל' ונ' דע שאל' קטע' וינא' ביאר בלבן סודות עמוקות וכת' סמוך לו חכמו בדראש'
דבר אמרו' ל' וס' ואמר הידעת את לבן כן נס' הידעת את מי שעת' ללבן עונותיהם של יס' שג' חס' יהיו
קטאים ונו' וכתב שס' וגדלה מו' חכמי' בחדה' בספוק ויאמר המלך למלך' אסורו ויאמר המלך וס' מלת כן ד' למלך
אסורו וס' הק' בה שאל' ורשאי' שלו' כו' והדמו' לט' הדין המקטור ומעתה כית' לי רשית לפרש מקרא' זו לפי דרכי
והס' יכפר בעדי' וס' לא אכתוב הדברים בביאור רק בדמו' מוכן למשאל' וס' חס' סע' שבע' השנים רואי' כפי המלך
המוכרים בספוק הס' שבעה הידועים למכמי' האמת חכמי' הקבלה והס' ידועים פני המלך העליון יתעלה יתברך והס'
יחשבים ראשונה במלכות והס' שני ספרו' וס' כי הם חשבים למת לאס' כדרכי' הניתנים לעליון יתעלה יתברך והס'
המוכרים פרס ומדי' כמו שכתבתי לעיל וס' התעוררות בשמו' השנים האלה' כרשנה מלשון ראשון ואח' מלת הכניין
והוא בראשון' אפ' שאין ראשונה ממ' שט' ר' דרשו' ל' ס' דמני' ונכד' דרש' דמני' אמרו מלאכי השרת לפני
הק' בהם יתקיים עמתי' של רשע' וס' מי מקריב לפניך כו' שט' ר' מי מקריב לפניך שתי תורות' הוא מלאכי השרת לפני
התורים יסידם אז כמו שכתב הרק' כט' ויקרא ועוד קראו שטר' כי הוא רשע פרוש לדון כל נפלא' אדמת' מלשון אדם
והתיו' הנוספ' הוא רומז על שמה בספוק' ל' ה' הגדולה והנבונה והתפארת כו' תרשים הוא סוד יס' תרשים מרס' מרסנא
המה למודי' יס' שם הדין של מעלה בנ' וכת' והו' מלשון 'מחשבו' את הדם ממוכן הוא הנין הנזכר ולכן התחיל לקטרג
והתו' כתבו' ס' דמני' כי יאמר במדרש שמוכן הוא כינא' והכו' זהו' יכפר עונותי' ואמר שהמלך כתייעץ
עם יועציו כדת מה לעשות במלכה' וס' הכוכר' לעיל שהוא האד' אשר לא רשעה לעשות מאמר בעלה' אסורו' ולמשוך
אחריו וס' המקט' כ' ל' על המל' לבדו עות' וס' תנ' ר' ל' כי לא לבד עשה עבירו' שני אדם למקום אלא עשה עבירות
שרע בק' ל' חס' ולבריות' וכבר' דרשו' ל' אלא מלי' עונות' אין מקטרג בהן אלא כול' וכן במבול ל' כתם נור' דין אלא
על הקמ' כמו' ס' כי מלא' הארץ חס' יגלה אמר גם כן אפי' לא על המלך לבדו עות' וס' הכוכר' אלא על כל השנים
והעמים אשר במדינות המלך אסורו' וס' שאל' אמ' כמדינו' המלך אסורו' ולא הכפיק' לו לומר סתם במדינות
המל' כי כבאן במלך הדין מדר' ר' שעות' על כל העמים שהם בעולם השפל שהוא מדינות המלך אסורו' המוכר
לעיל' ואמר כי ינא' דבר המלכה' ונו' והיום הוא ונו' ר' שאל' ל' עבש' הרשע על' שאלו' חס' חלול' אשם בדבר
כי למדו' אחריו להכות' עליו' שהו' צורת' באמר' ראו' רשע' זה שאל' אמר אשתו וס' תנא' אליו' למשו' אחריו והוא
רשע ועוב' לונס' אכתנו' כלך בדרך' ל' טובים וזה אמרו' היום תאמרה' שרות פרס ומדי' ונו' וכב' לית' לך ריש המגילה
מה' הן שרי פרס ומדי' וכן אמר' כאן שכל אחת ממור' כזורתו וכדי' וכן קצף כי באמ' וס' גורם סילוק הצנ' הש' מן הארץ
באמר' מדוע דרך רשעים בלילה ונו' וכב' ביאר הרב המורה חלק ג' כפ' להצנ' שמה הטעות ונא' הכופרי' מקום
לעונות ולכן יאמרה' מלת הדין לפניך וס' בה' שם על המלך טוב ינא' ונו' וכתב בדתי' פרס ומדי' ר' המה' הן' ספרים
שכתבתים בר' שמה' דתי' פרס ומדי' הנזכרים' ולא יעבור' אשר לא תנא' ונו' ומלכותה' יתן לרעותה' הטובה
ממנה' והוא סוד' גלגול' נשמות' ונו' יהיה כשמע' פתנס' המלך הק' בה אשר יעשה ויקדש' שמו' בארץ כי רבה היא
וכל הנשים שהם הקומרים יתנו יקר' לבעליהן שהוא צורת' ויחשיבו' אחריהם וכן בדב' גדול בין בדבר קטן וכדא' שכונו'
בדבר גדול וקטן כמה שאמר' פרק ב' דסוכה' אמרו' על ר' יוחנן בן זכאי' שלא הניח מקרא' משנה' כו' דבר גדול וקטן כו'
דבר גדול מעשה מרכב' דבר קטן הווי' דאבי' ורשע' וידוע' שיקר' הווי' דאבי' ורשע' כמלה' במכות המעשיות והנה' דיני'
התלמוד ומעשה מרכבה' כמלה' בעיון' ולכן אמר' גם כאן שאס' יעשה דין ברשעי' כל איש יפחד לכפשו' ויחשך כל איש האשרי'
בעלה' הן בעיון' הן במעשה' ואמר' יעשה הדבר ונו' כמו שאמר' רבותינו' ל' כל האומר הק' בה' ויתרן הוא יתיר' לו מעשה'
ולא' וישלח ספרים אל כל בנינו' ר' שיצא דבר המלך כאלו' שאל' ספרי' לכל עם ועם להיות כל איש שרר' בביתו' שהוא
גורם ומדבר' מלשון עמוד' ר' שיהיה לתי' מדר' שכלי' שהוא אמת' גדר הקדס' ולשון עמוד' ולא יהיה נמשל' ככה' מו' כדמ'
נמשך

מחיר יין

כחשך אחד חומרו שהוא האש ונתי לריות היא מושלת עליו יואח' שאלו הספרי' היו ככתבם אל כל עם ועם כלשונם
 ולכל מדינה ככתבה להורו' על דעת הדב המור' כנבואה כי כל בניא היה מבין ענין המועד לו כפי הלשון המוכן אלכל
 מחילה וכן אחר כאן כי כל עם ועם לקח הבנתו כלשונם וככתבו וקסם תרבה' להתפלל אחר כך כנר ידעת אחר ו'
 אחר ריש לקיש הוא שכן הוא בדר הרע הוא מלאך המות ופי' כן ב' מור' תלג' פרק כ"ב שהוא נאמר על החומר הקד'
 והעדר המור' בעקבי כל בולד ושמו יבא כל רע וכל הפסד פירושו המפרי' כי שכן הוא מלא' שטה כי מטה
 האדם מדרך טוב לדרך רע גם מלאך המות כי ע' מניע המות לחדש וזהו חומרו יורד ומתעלה עולה ויורד כלשונם
 ידעת פירוש בענין שקראו שלמה ע' האשה וזכה ונתי חשתי אשתי ופי' תלג' פרק ח' ו' כל הפסד יגיע לבורה בחקירה
 מפני התחברה לחומר וטבע יתחומר ואמתו שה' לעולם לא ימלט מתכרת ההעד' ומפני ו' לא יתקיים בו כור' אלכל
 יפשיע כור' לב' כחור' אחרת תמיד ומה כפלא מאמר שלמה ע' ה' בראותו החומר כאשת אש וזכה כי לא ימלא חומר הכל'
 בורה כלל א' כ' אשת אש היא לא תמלט מאיו' ולא תמלא פנויה כלל ועד היות אשת אש חקשתי אש אחר לעולם תמיד
 תפתהו ותמשיכהו בכל כך עד שיגיע ממנו מה שהשיג בעלה' ומפני החומר שחפץ איד' החומר המושך עצמו אחר
 תאותיו גורם לו רעה ולבעלה עמה וזה חמור' ויאמר המלך לחכמים יודעי הנתיים כו' ר' דבר במשל כאלו היה ירך
 משא ומתן בין הכפס וכתותיו אלכל באמת אין שם אומר ולא דברים ואמר שאלו החכמים יודעי דת וד' כי הן דרכיו של אדם להתבונן במחשבתו
 כי באמת תלויין כולן בנפח האדם ואמר בכי כן דבר המלך לפניו דע דת וד' כי הן דרכיו של אדם להתבונן במחשבתו
 ולדע אחריותו ואמר והקרבן א' יורכשטא כו' דע כי יורכשטא א' לא קראו אלה' לקראי אלא דק על כרשטא לבד ואחר כך מונסרהולך
 השמים האדמים וז' כי כנר ידוע מדרשו' ל' פרק השלול' שמו' בקרא ליבר הרע' הק' בהקראו רע' משה
 קראו ערלי' דוד קראו ערלי' שלמה קראו שיג' ישיעיה קראו מכאלי' יחזקאל קראו חבן' יואל קראו
 בכוני' וכראה כי ש' אלו המוכרים כפסוק הס' שמות שלוש' יבר הרע ולכן התחיל ממוכן לזכ' הרוע
 קיפץ בראש' וא' בפרט אלא מה שבכלל כי ממוכן הוא המן הוא יבר הרע בכלל כמו שאני עת' לבאר א' א' אלא
 שקראו בו שמות אלו הש' להורו' על מדרגותיו כי בר' ש' שמות אלו הס' ידרגות שמתכנסו במחשבות האדם וידוע
 מאמר הרב המור' תלג' פרק' שיש טעם אמת שכתב' מדרגות יש כולם שראיה יעקב כתייתדו כולם המוכב ארצה
 ומניע בשכל' להשיג השמי' והוראשנו בשמי' ולזה אחר כי הי' הרע י' שמו' אלכל אינו מושל על השכל שהוא
 במדרגה השמיטית הוא האדם בעצמו שהוא מדרגה וזוהר כיון לצומת זה עשירי החכמים' כי אחר כי הקרב אל
 המלך הוא כרשטא להורות על מדרגות הדי' כי מדרגה הנב' הוא רש' והוא המי בעצמו ולכן אחר כי שרור הוא קרוב
 אל המלך כי הדי והמדרג' ככס' תחת סוג' שהוא הדי וכבר אמ' הרב המורה כי חומר בל' שם תלויית שהוא הנטיית בעצמו
 בנה' הקרובה' שתר שתר הוא מעלת המוח כי הוא ותר שהוא לשון יית שבות תלויית שהוא הנטיית בעצמו
 והתלף השן בו' להורות על מה שאמר ר' ד' השתליות ס' ג' תרש' רוח המוח כי תרש' הוא אכן טוב שהוא
 המוח' כמו שאל' תרש' וזו' ויש' אמת' ה' יסוד העפ' מלשון ארצה וא' יקשה אליך בהקדמתו ארצות' לתרש' אע"פ
 שמעלת תרש' וזו' גדול מעלות ארצות' רק היל' שהמקב עקר מקורו מן העפר ונחשב מחמו' הקדמים יסוד
 העפר למחשב ואחר חסר מרס' עליו ד' המים וא' שם היסוד הקל' ה' נטעות בה' והנה כי כנר כח מלשון יסוד
 בדם' מקורו הוא יסוד האש כי הוא המבין כל דבר בחומ' ויש' המס' האדם יולידו הקדס ורשע כי הוא יסוד
 האש כותן לחסר העצמי הוא המעמיד כל תולדן אחר כי שעה שנותן תולד' לזה הרע עצמו מעלות ארצות
 שאחר הק' ק' ארע כי כנר נתיב בעל העקידה פ' כי תבא שם מדרגת' וזו' ואלו הם נגד' מדרגות אלו
 שגארו ולכן אחר שאלו' שיש יסודים ראשונים במלכ' מבי' באמת לפתח טעמת דונן ויבר הרע
 רבנים בלשון חסר שכתב' בו יבר הטוב שהו מלך ארצ' רש' ולכן קראו שלמה ילך וקן
 וכסיל' ואחר שאלו' השמים השמיים בחומר' הם גורמים הפסד' לחומר' וכשתהיה ותי
 להתפרד' הפסד' עתה אל תן גורמים שם הפסד' לבורה בעצמה כי הי' בשאר' אחר המות וזהו אמרו כדעת מה

לעשות

מחיר יין

[illegible]

אחר

[illegible]

והללך

והתלקח
אשר עליו בית המלך כי היה נחשף אשר המורה הפקדושים אשר עליו תבאומה ככלל
תחת אשר קדש עולם היה והוא המוח נחשף כי עם אלהים עפ' תשובה ודעת מור
בעל עליו שתינו לזון נחשף לזון נחשף כי כהנא נחשף שהיה נחשף הנכח הנכח ר"ל המוח והוא
מלשון אשת המלך וזה כוונתו באר' אשת' ירדקת' היה אלה שמועל אשר מורק עליה וכן ידעת מה שאת'
הר' לבנו'ל פירש בראש' על אשרם תהיה קירוב שמקף העולם והוא רמז לבורה בהוא אלה אכנים מפולמות והוא
רמז למח' וכן נחשף ככתוב איתם היו למה שהנכס למה שאל ונחשף עליה קו תהיה ואכן יהיה ולזה היה חלק אלה
ההתאמות במלכות אלה עד שבעים קרוב לטבע העדל' כמפרשם בדברים' ז"ל שכיבו' ההפך שלה העולמות ו
למה נחשף זה' הוא ידוע ששתי' היו נכשין הוא המורה אשר נחשף לבנין אלה' אשר הם שתינו ויחודותיו הם
המח' הלאה לזוהר' אשרם תהיה אלה קו ירון שמקף העולם יהיה ההתאמות המסך אל הפך כיון
האשר' שבעים והאשר' בין ההכנים תחשף בו הדרכ' אלה היו והיות' מפנים' נחשפים שכן ההפך הוא
כמלכותו לקו ירון הוא המעוצ' אשר' תמורת המעוצ' בין השפ' וע' שנחשפים שכן חלק מכו' מן ההפך'
וההפכים והוא הם התמלכות כיון שכן בא' חשף' המעורקת המוח הראשון אכנים מפולמות ר"ל בעולמות
וכשר' וכו' מפולמות אלה מורכב מפולמות' ופולמו' והוא הם ההתאמות והעולם באמרו והוא פולמו'ן
אלמוני' פולמו' אלה המקובץ מן השפ' ומכו' כול' מפולמות וקרא המוח הראשון מפולמו' להיותם בתכלית ההתא'
העולם עפ' ההפכים ולפי כן נחשף ואף לדעת' שכימור' ל' אלה ירון שכימור'ם כראיתא כנענים פרק' י"א את'

[illegible]

והנצרה אשר תעשנו ר"ל שבת המלך ויחזק בזה עדך ירחי אחריו צו"ל סל"א יעריב העולם כחן שפירם ללחן א"ס בפסוק אין אסור מנצח והתקיל ואמר

איש יהודי ונומרו' ל' כי ימי שמעון נופו בדך כלות כרת וזכרתי המלכה וזכה שיערה עליו רוח מחרון ויוסף' עלי שכל הנקרא בני' יסמכים שכל הנקרא ושב'ל הנאכל' וזוא הרומז הה במדכי יהודי וכריך אני לקדים הקדמה וזמר כך אנה' בצורת הא' ית' דע והנפאות הכ' כפס רות נשמה וכחרא בני' הסמכים שכל היולי ושב'ל הנק' ושב'ל רבאכל והוא הנשאר אחר המות וכבר הארי' בוא בעל העקידה פ' בראשית בתל'ת הניחור ואין לבוס ק' על דבריו וזוהו אומר כי פתגמות הוא הכפס והשב'ל הניחור' ההוועם האדם מי יזימתו ומדכי יהודי הוא השכל הנקבה וקראו מדכי מלאך מרדכי' כתרומתו שתרומם מור דורו' מייא דכית ר"ל השכל הנחמל לנפוש כמחשבותיו ו' מחשבו הענין ראש יהודי' להיות יודע כי אין ואת השלמות נחמל' אלא כישר ואמר שוא' בן יאיר'ן אענין קיום איש ייחיד ר"ל ש' הקושר הן והנאות אדם עולה ממדרג' למדרג' עד שצולה אל כל' הדברים להיבונן כפי כוח נשמה והם יחיד אענין קיום וכו' דרשו פרק קמח דמגילה יבא' כו' א' שמו נקראו ית' כי' כח הדב המורה חלק' פ' פ' כ' ב' פ' נהערי' האדם אל כלל העולם והלכן נקרא' האדם עולם קטן כפי' כוחו כדוע שראוי שכלה יחוס אלוהי ית' עולם כיקום שכל הנשק' הכלל' האדם אשר חיובו כהננוק והוא נד' ית' הוי' הנדל אמת ונפוע עליו ית' כי הדברי' בשב'ל הנגלות אשר הם כו' וית' כו' וכן מחר במדכי שוא' אדם כח חיו לקרא' עולם

מחיר יין

עולם קטן באמת כיהא בן יאיר ר"ל שיש לו שכל הנקבה הרחוק לאל ית' שהוא האיר המציאות כלו מעטבו הנקרא
אור שאמר ויחא אלמים את האור וגומר בן שמי האר מדרגה למטה מזו נבד השכלים הנפרדים המצויים אמר אל
נבד רוחו אל יקשה לך כי מאחר שביאר שכל הנקב' שהוא הנפשה מה גרי' לפר' תת' כ' השא' כי הוא כלל ופרט ואין
כלל אל ממה שפרט והכלל הוא מרדכי ואחר כך ביאר הפרטים שהם יאיר ושמי וקיש' וקיש' הוא נבד כח
היב' ש' הא הכפס המור' על כפס הגלגלים וקראו בן קיש' להיותו והדעת דעת חכמי ישראל ונביאים' שהאמינו
שהגלגל קטן ומולות מורדים כדליתא למס' פסחים שכתב הרב המורה פרק ה' חלק ב' שדעת הגלגלים יש להם
קולות כוראים ועצומים וראו דע' יתקאל במדבנה והו' בן קיש' מלשון קיש קיש קדיל והוא נבד ליידינו ימא כה
מילתא כיי' לספק בו קושיאם קה כי מאחר שכתאמת פתירתו במופת יוכרד העיר הכר' בוני' ז"ל על קיש' זו כאשר זכר
עם ה' ונביאים' שהאמינו ואחר דבר שהתאמת פתירתו במופת יוכרד העיר הכר' בוני' ז"ל על קיש' זו כאשר זכר
הרשב"ש טוב בפי' למורה חלק ב' פרק ז' אך לא העלה גרי' למכת ר' מנחם אותו בעד' דף ח' מה דעיינן שם •
אמנם מה שזכרתי ל' בהיתר קושיאיו הוא מה שאמר • כבר כתב הרב המורה חלק ב' פרק י"א כי עיניי התכוונה
אין כנתינו! מופת חותך שישא' כך בלי ספק כי כונתו • במקמה ההיא אינה חלק להניח תכונה אחת יהיה המתחייב
מזה כתבוצ' ההיא כאות להעידא כו' ומעתה יכול להיות שבעל תכונה מניח תכונה אחת כאות למה שזכרתי מהלך
הכובנים ואינו ין חלק הא' בדרך אחר יכוין אל דרך זו כמו שאירע ל'איש המדעיש אשר ספר ממנו הסכם ימחק
הישראל' בספרו יסוד עולם אגרי' ש'המצי' תכונ' מד' וכל האמנונים היו מודים לו אלו יוכל להשלימו ואיפשר
שדברי המדעיש הם אמתי' רק שלא יוכל אדם להשיג להשלי' דרך ההוא ות'א שבוה קרה לחכמים ולנביאים ז"ל עם
חכמי האומות כי אף שדבריהם אחת כמו שהיית' יתקאל ושאר נביאים' ולהיות הגלגל קבוע ומולס' זו אחר ומן באברה
חכמת עמינו בעניניו וזו יכלו להשיג לאפינירום להניח תכונה כאות למה שזכרתי מתנוע' השמים על פי
הדרך הראשון לזה אמר שכלו חכמי האומות פ'מ' דברי הנביאים' אחת שהגלגל קבוע ומולס' חסר כמו שדעו ע'פ'
הכבולה שהיא למעלה מן החקירה העיונית ואלו היו לפנינו היו משלימים דרך התכונ' ההיא שהיה לא' ממה שזכרתי
ואפשר שהיה מודה בה ארסט' ופיתוריו כי הכונת' תכריע ובוה יהיו החכמים והנביאים' ע'ה'אח' ותורתם אחת ולכן
קראו כלן בן קיש' כמו שפירשנו אמר שה' איש ימימי כי באמת איש בזה הוא איש השלם הימין הדאנו ליקרא שיש לא

[illegible]

בגדת אסתר

מ

הוא מורה עליו יתברך על כן ראוי לומר זה דודי וזה רעי ולכן איני מאסתר היא בת דודי ויכיר כפיו כי אין לה אכזאס כי כיון שנאמר האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו וכן באך

אומר שאינה נמשכת אחר המור והנחת הנדן שהתלחם האב והאם כדוע מאמר נ' שנתפס יבאדם ולזה אחר כי בהתלחן אבי ואמה מעליה מלך אחרים היתה למדרכי לבת להיות נמשכת תמיד אחריו

ויהי

בהשמע דבר המלך ודעתו וגומר מקראוה מוכן ומה שכתבתי למעלה במקרא ויבאך המלך פקידים וגו' רק אחר הכ' שאף דבר מן הכח אל הפועל ועשה כאשר יעזר לו חכמיו ואמר

ותימב

הנערה כענין המלך וגו' ר"ל שדרך וישראל כענין והרגל בו כפשו כמו שבארתי לעיל ואמר ויבאך את תמרדוקי ר"ל שם כלואת בריך האדם לתת לתומכו ההכרחי כדי להכניסו נוסו והוא מזה שבאמר השם לך ואמר כפשו וגו' ובא' בדיק אוכל לשבע כפשו וגו' וכן אחר הכ' אע"פ שאסתר זאת נמשכת תמיד אחר בעלה מ' בעלה איך מוכן מהלך ההכרחי ונותן לה תמרדוקיהואת מכותיה ואת שבע הנערות הראויות לה וישיבה וגו' זה העוקר הוא מבאר ביאור גלוי כל הדברים מעיקרן בתאומי שניו' את כער תיה וגו' כי באיזה דרך שיהיה אות' ואת נערותיה אם לא על פי הדברים שכתבתי שאסתר היא ושתי אלא ששינה אותה לעובד בית המלך ונערותיה הס' המשרת' הנזכרים ראשונה במקרא כעובד לב המלך ביי אלא שנשתנו מוכרים לנערות כי בראשונה שערין לא נאכל עליו רוח השכל הנקרא מדרכי הס' היו המזלים והיו זכרים כי היו בתלין במלך תשורש שהיה השכל ההולכי ארך ע"מ שיש לו עוד מדרג' מעולה מזו והוא מדרכי הס' כנשיבות אלו נמשכים אחר עבתו וכל זה לטוב בית המלך שהוא גוף האדם כמו שבארתי לעיל והוא טוב בית הנשים

לא

הגידה אסתר וגו' אמרו ל' פירק המוכר את הספינה אחר רב כל מה שבאר הקב"ה בעולמו זכר ונקב' בראויה ליתן זכר ונקבה בראויה ולמלא נזקקים זה לזו היו מחדשים העולם מה עשה ספרם הזכר והרגו הנקבה ומלחה לנזקקים לעתיד לבא ר"ל בהמות בהרי חלוקתם הזכר ונקב' הכיב' כו' ופי' בעל העקידה פ' שמיני ורבותי פ' בראשית כי נזכרתו כי ייחז' הוא באמר על חבור השכל בחומר מלשון כי ליתן חוץ למלא נזקקים זה לזו ר"ל שם ילך השכל אחר החומר והדעות בהשכל יפסד האדם וכן אם יווקס החומר אל עבוד השכל לגמרי יבטל הענין הנשמי והנשמי בהשכלו בכל א' משני פני' יתבטל הדבר ל' לכן הדעה הקיב' וספר הזכר זה כמה שנתן כח לשכל לנכונ' החומר ולזה אחר כאן לא הגידה אסתר וגו' מלשון בגיד מלשון המשיך ר"ל לא המשיכה והגיד עצמה אחר אשור ש' לגמרי ילך אחריו כי גם כן מוריד העולם והוא אמרו כי מדרכי כזה אשר לא תגיד כי באמת זו עצת השכל כי לא להתר' ברא' לשבת יורה ואמר לא הגידה את עצמה ואת מולדתה ר"ל לא המשיכה עצמה לגמרי מעמה שהם שאר הנשמיים וכבר ביארתי בפסוק ויהי אומן את הדסה מהו הנכונה במולדתה ומה נפלא דבריהם באמר תחילה שהרג הנקבה ובנהמות בהרי אף אחר שניכנס כמו שכתבתי בהרגת ושתי כי בחומר גרוע ומוסר אין לו תקנה כי אם תהיה אומן בענין החומר באות ברעיה מועט וזהו היא הניכר בהנחות בהרי אף ולכן ספר שכל יום ויום מדרכי הולך לדעת את שלום אסתר ר"ל שנתן ל' ההכרחי בכל יום ויום כדי לשמור הדברות ואמר שהלך לפני חדר בית הנשים וכבר בארתי לך מהו הדרכה במלכות ובית הנשים

ובהגיע

תור נערה ונערה וגו' עד ובהקבץ בתולותן שנית וגו' הוא מכוון על פירכיהו זה כי כבר באר כל פסוקים אלו בעל עקירה פ' שמיני וכאן מאד לפי הכ' וגו' וז' וכמה בתחוקה הענין והנכונ' בהיות התשוקות כמה שזוכה משבת אסתר המלכה כן מהלך הכשים כי בכלל באמר

ובזה

הנערה באה אל המלך וגו' ואולם בה באמר ובהגיע תור אסתר בת אביהל לא בקרה וגו' ויהי אסתר נכוח' וגו' יס' מה שהיה בזה וירמוז מה שיקרא לנפשות העוונות לעולם הבא וזה כי כל איש המעט לעשות כל מה שתאמר קדמת פסוקי בוחותיו למלאות חלואת כפשו בעולם הזה הוא אשר תדמה נפשה ממחשבתו לע"ה כמו שבאמר באלה הנערות אשר כן עשו

בערב

היא באה ונבקר היא שנה וגו' כי הוא עצמו מה שנאמר ואת כפס אויבך יקלענה בתוך כף קלעך

אמנם

מחיר יין

אמנם אשר יסוד אשר עזת הסכל והולח רמן הנכונות והפרישות על תנין לבתי עזות בדבר של האל רקמה
שחורה או המדע שפלת המורה והדת כתבה מפי מלכרל עולם היל הכנס אשר כאשר עליה
אשרת אל בית המלך ולא תסור משם כמה דעת אשר וניתה כשפדית כורה בדבר החיים וכן
מה שאמר

ותרקה

ויאדה

המלך את אסתר וגו' והם כתר מלכות וגו' כמו שא"ל בדיקס יוספים ועצמותיהם
בראשי מס ובהנין חיו שכרה וכן כאשר ויעג המלך את משה את אשר היה סעוד לית ויין
המאמר בעכבו אשר מס יתן מאות המלך חקבת לית עכ"ל פי ספס קווי אספר לי מבתי זוספת ביקור
בדברים שכל אדם חסד וזוה כי אמר כי בהגיע תור בערה כערה ר"ל בהגיע עת המוכן לכל חיוס מותו לבד אל
המלך וזהו רוב הוא גרור השנים והוא המלך הממונה על הכשמות כשחרסו ל"ל מילא עומד ומקריב נשמותיהן של
בדיקס בחובת אל מלך וזהו מקץ הינת לה כרת הנשים שנים עשר חדש שהשמה עולה ויורד ויש באלו היכר חדש
משער ראשית ניהם כיבן מלא ימי מדוקיהן אל הסורים שה חלש בשמן המור אל תקרי מור אלל מר בראש
ולעז' ושא חלשים כשמים ואר תמרוק הנשים שהו חל על שאר יסורים קלים מן הראשונים וכן הנערה באלל
סמלך ולזה אחר כי עשה אשר אמרה החכם וברא בחמורו אל בית הנשים שני' כיין אלל מור ב' אלל כי זהו עכשו של רשע
שנה אל בית הנשים שני' כמו שפי' החכם וברא בחמורו אל בית הנשים שני' כיין אלל מור ב' אלל כי זהו עכשו של רשע
לדע' קת המין כלל וזהו בית הנשי שה' עול השפ' שה' בית הנשי' כי כן בעלי החסד' וה' כסני כי כנרד שנית ויודע
שחלף הממונה על הדמות דומה שמו והוא עצמו סרים המלך שומר הפילגשים ושעטנו הוא ב' מלות שפ' חלון
סיפור כי תגדלו יתן חספר הקלום ואת שברית שועים חלחלות פשרי וכן יתן חספר וקרא לדומה שועים ע"ל
סני כהור' ונ"ו הוא לזון אורכר כדאמר פ' במה חסר ומשתכחין ביה גוף דחלבה' וכן קרא שטנו כי הוא
עמונה על אהדות הדמות ואמר לא תבא עוד אל המלך כי אם בקרחת' בס' ר"ל שאף בשמות שצוידים להכריות
ליכן כדאמר אלל כחפץ המלך הק' בה כשקראם בס' לומר בת פלוני אל' כמו שנארכו עז' אמנם בהגיע תור
אסתר בת אביה ונ"ו קראה בת אבי' חל כמו שקראם שמה ע"ה אל' חל' עטרת בעל' ויותר בראה כי אבי' חל'
הוא הק' בה הוא ר' מרדכי הנכ' ובארתי עמון כסוק ויהי איוון את הדסה' ומעתה אמר בהגיע תור אסתר
הנכ' למעלה אל' לא בקרה יצר תאנה אללמה שחור לה כה הדבוי הנקרא הגי' כמו שצדתי ל"ל
ותהי אסתר נשאת מן כו' עד ובהקדן בתולות שנית הכל כמו שנארכו על' העקירה וכתבתי לשון
למעלה' ואמר של' וזהו היתה בדור העשירי הוא חדש שבת בשבת שבע' אל' כמו נקט זה החדש יותר מכל חדש
הזכר להיות שבע' הלכות גדולות לכתב כל יומי דרטי להתענו' כל' וכתב ט' בטבת ולא כתב על מה
מתענין בו כי לא כתבו רבות כו' עמו' לכן קרא' שחת אל' היתה בחדש העשירי בחדש שבת' ואמר
בשבת שבע' למלותו כי כן שם ימי האדם הם שבעים שנה וחס' מדרגות כלל' וכמו שכתב בש' שנה מורה
על מדרגה אסתר יאמר שכל רוב לקחת אסתר ו' והכמל בה היא בעשירית השנייה כמו שכתב תנא בכלת עלי
קבר ומצתה ב' דברי הטובים בספור' מנאלי' כדרך שאין החכם בצל עק דה מחוכמים לדבריהן: ואמר
בתולות שניתנו ר"ל שהו הקבון הנשים לע' המרדכי וישכ בעשר המלך ר"ל כי הוא
הנאמר מן האדם אחרימות ולא השכל הנכר' עם האדם הנקרא חסדוהו כיו' שכלי כל
זה החכמים המור' קלף א' פרק' ט' ובעל עקידה ע' ונס היקד' ט' הסכים להם רש' ורעיה ח' לראש
לחתני ולפניו שפי' הראשון כיו' שבעה בראשית' אפי' תפלו ויכרס אללם את האלדונו' ור' א"ל כחור
ופרט כל ר' כן כשאין אחר שספר דרך כלל מה שאירע למרדכי וחסר' ח' מלא' ומפירדך פרט וכיכר האדם
דרך להשגל בעוד שמי חיותו להעו' במרדכי ולעז' מלכותה עס' הנדרו ור' ח' אפי' אסתר מנדת כב' מוכן
עין רובו מעקדן לא עקידה אפי' את עמה כי פי' מקרא ו' הוא בעכו פי' מקרא' ר'ק שהוסיף הכה ואת מאמר

מרדכי

מגלת אסתר

מרכי אסתר עושה כאשר היתה באמ' אתור'ל כי אף שהחנה הוא בכה גדול להחשי' אחריו כידוע מחמת
אפלטון ההרגל לכל דבר שלטון ויכר לב' האדם דע מעוררו ולפתח הטעם וכו'. ובהלכות'ל כי לר' שם הוא השכל
הטוב ואם כן טען הראשו' שאסתר היה לילך אחר ימי הרע שהרגיל' בו מ' חומר שאס' היתה עושה מאד מרכי
כאשר היתה באמ' אתור'ל כלו היתה מגדלת עם מרכי מעולם וראיה דקדוק נפלא שלא חמר כאשר היתה
עושה באמ' אתור'ל אלא כאשר היתה באמ' אתור'ל להעיר על מה שנאמר: ואמר כי ימנע מה שאין אסתר מגדלת למלך
אשרווד בדרך שבאמ' למעלה אף כי טוב הוא שלא תחריב העולם מ' במהך הרע במקר' לבס' השטן בתוכ' ורובם
להטעמו יוא אומר

בימים

הם ומרכי יושב וגו' ראה בזה כי ארבע ששני משרתי המלך רצו לשלוח יד במלך אשורוס *
וכראה לי כי אלו' המשרתים הם הכרובים שומרי הגן אשר נאמר עליהם הכרובים ואת
לבו הקרב המתהפכת שפי' בו הרב המורה שהם כח המדמה וכח המושג שהמה כרובים לספר האדם שהו' הגן ולכן
אמ' הכה שהם שומרי המלך ואמר שהם משרתי הכף שהוא כלי קטן עגול כדמות גלגלת המון שגו' תלויין בקוח' לו
וקראו' בנחמ' דרש לכי' ען שארי הגן * לשון בנחמ' אותיות גנת והוריש' וגרשן הקצ'ה משם כידוע ממעשה האדם וסוד
והו' לשון ת'רש חלוק' כי לא הוריש וגו' ורבו לש' אות' דכמלך להאכילם המוות ר'ל שרבו להקטיל את האדם בלילה
אמנה רעה או מעשה רע ש' וא' כסם המות לכסם כמו שבאמר כי ביום אכלך חמנו מות וגו' ואמר:

וידע

הדבר למרכי וגו' דע אחרם ו' לפרק המלך כל יום יום יכרש' אדם מתגבר עליו לילי הקצ'ה
עורו לא יכול לו וכונת' בזה כי הקצ'ה האמ' כאן הוא שכל הנא' על האדם הנמשל בהקצ'ה כמו
שאבאר למטה ה' ה' זה אמרו וידע הדבר למרכי שהוא השכל ההוא כי החכם עיניו בראשו והרגיש נעטנות
מחשבותיו של המשרתים הנזכרים וגילה הדבר לאסתר ותאמר למלך בשם מרכי ר'ל שהשכל גילם הדבר שעשה
וז' היא עשה רעה והיה טעותן חפורם עד שהיה כגלה לאחד מן החסידים שהם מנד אסתר הוא הקומר שהיה נאמ'
תלויים בו ולא מדר הנורה * ולזה הגד' למלך בשם מרכי כי הוא המתחיל בזה להשער מן היוקר והטעות * ואמר
ויתלו' עניהם על העץ ר'ל כי כרך' לתלות עצמן בעץ החיים למתקיים בה והוא התורה כמו שאמר ו' לאם כפע
עך מנוול והמשיכה לבי' המדרש ו' ש' תלו עצמן על העץ והאמנה כדבריה * כי היא המבאר 'האמנו' הראויות
ושאין ראויות * ומה נפלא דבר זה שלא נזכרה שום חיתה אחרת שעשה המלך בשני משרתים * גם נזכר וכו'
כי אם תלויים העץ שומרה על עץ התורה כמו שבאמרי ואבאר לקמן בע' * ואמר ויכתוב הדבר בכפר דוכרונות
שהוא דברי הימים שהם כמות השומר והזכר * להזהר לבלי יטעו עוד כמו שאמר ו' לא יזכר וסכס' הרואה
את הגלגל:

אחר

הדברים האלה גדל המלך את המון וגו' כל מקום שנאמר אחרי הוא מופלג * ר'ל שלאחר
שנתגדל המ' אשורוס כתגדל גם המן לרגלו כי כצד אמרסר' השליל כל הגזל ומעוררו ונודל
מוכח וכראה שזה מטבע האדם כי בפי' כן נזכרו * ואם אדם חכם גם יצו הרע יגדל בתקוה להראות טענות
מזויפות מחכות' לתכונות * והנה להטעם האדם * ולכן גדל המן כי הוא הערל הטמא היה הרע * ודע
כי דרש ו' והביאו המורה סלק' מרק שלשים שהנמשל נרכב ושהוא היה כשיעור גמל ושרכו הוא את אשר השיא את
תוה ושהרכב הו' היה סמאל ונכחו להשיא את תוה היה סמאל רוכב עליו והקצ'ה שחק על גמל ורכבו עה'ל * ופי'
שם המפרשים ו' כ' כונת' אשר' להנמשל הוא כח המדמה ונקרא' כ' בעבור היותו מיוחד אל המנפשים וקו'מים והיה
כשיעור גמל כלומר שהג'ל הוא נורה גדולה וכמות' כן כס' הוא הגמל ופס' מרכיב דברים שאין להם מחשבות
וסמאל הרכב הוא הכח המתעורר רוכב על המדמה כמו שהרכב נש' על הנרכב כן המתעורר על המדמה ונקרא'
סמאל בעבור שחם * פי' הכריות והקצ'ה שחק על גמל ורכבו ר'ל השכל הקצ'ה מל' עני' אלו הפעולות עכ'ל *
ומענה כל הסיפור כמעט מבוזר למיני' * כי המן הרע וזרש אשתו המה סמאל והנמש' המן כן המדת האנוש
וז' ע' ע' כל מה שבו מעק' לכן נכרש' עשו הרע ששמו הוא סמאל והמן הוא חלמו' מהמה כי כן דרכו של כס'

מחיר יין

[illegible]

וְיָבֹנֵהוּ בְּמִדְרָגָה כְּמִדְרָגָהוֹ בְּלִבּוֹ וְיִשְׁמַח בְּכִלְיוֹתָיו וְיִשְׁמַח בְּכִלְיוֹתָיו וְיִשְׁמַח בְּכִלְיוֹתָיו

בחורש הראשון הוא ירדניסן וגו' ר"ל שג' זה נודע מראשית השנה וגד אחרית השנה שצדיק ודע לו ולבניו לומר שחורש הרע גרם לו זאת כי אי יספד שחורש בשלל בחדש א' שלל יחד בשלל חורש

בשנה
שמים עצמה למלך אשירות הפל' פור הוא הנורל לפני המן מיום ליום ומחול' לתור' שנים עשר ר' הן
שאמר צדוקי' לא יוכל' להיות בדרך אחר אלא שזה כל' במספר י"ב הן הימים' הן המדעים' הן

ישנו עם שדניסם סוכים מכל עם ושומרים המצות והתורה קיון וזכי אם שוכה אליהם את הדרך

כיון תכלית האדם ואין חשבון בשלל אשר הוא הולך שמה' וכבר דרשו פקד קצת דני ג' על המן ולמטה נתן
 דעות לאסוף ולכבושם המן הרע והוא כליה מאלד לדבריו על כן ספר טענות המן הרע' ולא ידע שכל מלך מרדכי
 הזכיר לעיל היה המלך אשר נהרגו כלבד בשרתו אשר טמן לו והיה סר למשמעתו כמותו שאמרו אלמלך הקב' העוררו כו'
 כמו שכתבתי לעיל לזה אמר

ויסר

המלך את טענתו וגו' ויאמר המלך להמן גו' זה ויבן שהמשל' בו שכתב מודה לדבריו ואמר והכרך
 בתין לך וגו' ר"ל קף שלא אקנץ ממון מ"מ העם עשה נזכר ב' בעיניך כי מה למדו בנקם בתורה
 ומצות אס מותרת הולך מן הכהנים אין בדבריה המן הרע'

ויקראו

סופרי המלך וגו' כבר תמשיכו המעשים הלשון לקולמו' הלב' וזה אמר הכה שלל די שאמר ככל
 בלבו אין אלהים אך היה בות' הדברים בלשון להו' ב' בחי' ולדורש נאמרו של דוב' ב' ב' כי מאחר שכלל אשורו
 היה מודה לדבריו מיימ' ג' ו' לא לא מרדכי כאשר יבסר לקמן' ואמר שכתב הדבר ב' ג' ב' כן ל' דרך הלשנה
 בדרך הרשע מה העבודה הזאת לכם כל' כבר חמו וכו' אבות' ב' ב' אבות שהקריבו' ב' יע' למדש ב' כן מיום שהוקם
 המשכן כי היום' ג' בו' וכבר כתבתי ריש מנלה זו מה הם העמים ועבדי המלך שהם האמורים כאן באמרו
 אשר דרפני המלך וגו' ומה הם העריות והעמים נכתבם וכו' ואמר שהכל נכתב ונקתם נעצת המלך ר"ל
 בהסכמת אשורו'

ונשלח

מפרים ביד הרבים וגו' נראה שהרבי' ר"ל המלך המעשה הרבים כל אחד להשיג הרבים' ולכן
 נקרא חוש מלשון חושא לעורתי ואמר שכל אחד יעשה מה שיחכוך בהפוך מה שבאמר ע"ש עיני
 מראו' כרע וגו' ואמר שזה הוא סבה להרע להשמיד וגו' ואמר ביום אחד נשלחה עשר למדש ארד כבר בארתי מהו ר'
 בתורש ארד שהוא לשון אדיר של מדר' ולכן אשר שזה חלו סבה לכפור בהשגה ובש' כל התורה שהם' ג' מדות
 או' ג' עיקרים שהם אמרו להשמיד וגו' בשלשה עשר ר"ל שההריגה והאבדון הוא זאת לכפוא ב' ג' קלו אלל יש להאמין
 שהכל כמשך מכת השמים עשר מלות ולהאמין שזה הוא ארד ושכחו אל קדם וזה אמרו קודש ארד ושללם לבונו ר"ל לשום
 תכלית לשלול מידן ולגזול ולבז' :

פתשגן

הכתב להכתוב וגו' ר"ל שיעשה כל אחד כמו שיעשה הוא מטא וממשיא הרבים להיות גלי' לכל
 העמים להיות עבדים להתבונן ביום הזה ולא צמה שאל לעתיד כי אין חשבון בשלול ואמר פתשגן
 הכתב להכתוב ר"ל להיות בתיקולא יעבור' וזה אמר

דרצים

יבאו דקופים וגו' ר"ל שנקל כח אדם להתפתח' לרע' וכן הדת יתכ' בשונת הכירה שהוא כלל העול'
 כמו שפירשתי לעיל ואמר והמלך והמן יבזו לשון' את' משתה ושת' האמור להעלה וכל העיר ש' שן
 נזוכה בעונותיו כי שחת כל בשר דרכו על פני האדמה לולי ימים' הקב' העוררו להעמיד מרדכי כמו שפירשנו
 אמר שהעיר שזן נזוכה על העולם בעצמו שזדך זה היה העולם שב' למורה ונראה ש' אין הצדיק יבזר העולם והוא
 מרדכי המקימו וזהו מתקין להראו' שכל דברי המן הרע מעשה תעמועי' הכל חמה והכל טענות חזו' פים' :
ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו ורצה לומר הבית תחיל' דרכי' התשוב' שזריך האדם
 לעשות ולבקש מלפני המלך בקש' ה' שישפריהו מעטנו המן הרע לכלת' ימיו' אחריו' וכדרך

שאמרו הבא לטה' מסייעין אותו ולזה אמר שמרדכי יעץ לאדם לילך בדרכי' התשובה על המענות רעות כאלו וזהו
 לקרע בגדיו להלביש שק ואל' שהם מרדכי' התשובה וכמו שאמר רבי' תלמידי' מי שרואה שיזרו ממנו' עליו ליביש
 שמורים בו' וכן נכתב' בלבוש כימה ויקראו' צום וילבישו שקי' וגו' ויכס שק וישב על האס' ונס כי יכ' פשיטת' דורי'
 המנילה כל חלו הדברי' אינן מורים אלא על דרכי' התשובה' וזהו אות' גס' כן ויזקקו עקב גדולה ומר' על'
 עזותו ויבא' להמפלל בתחילה ונחמיה' לפני שער השמים שהוא ש' המלך' כי אין לבא וגו' ר"ל ויבא עם התפיל'
 והתקין' לפני ש' המלך והוא התשובה האמתי' אבל בשק אין לבא בשער המלך כי אינו תשובה אמיתית כמו שכתב'
 קידעו לנכסם ואל' בגדיכם וכמו שאמרים אין שק ותענית גורמים' ולכן אמר' שעמד מרדכי' לקדש' ה' בכל מקום
 שנתק

שהיה המון להחמיל ונעשה בכל ישראל מקטנס ועד גדולים יסורו בתשוב' שלמה ויתאבלו על עונותיהם וכל מקום
שעמד דברי המון הדע להטותן ולהדיקן ית' מיר שקופס' יופע לרבי' לשון מיר בתשובה ולא למשך אחריו כלל
ומעתה יתחיל לבטל' מע' ותיו המווי' פיות ואמ'.

והבואנה

בערות גומ' רבה כזה כי מה שטען המון הדע מכללן ההשגות ממה שרואה דיקן ורע לו
אילו רחיקה של כלום היה טענות על זו ה' ותבאנה בעד' אסתר ויגידו לה דברי מרדכי ועל
מה שטען מסיור ישראל בגלות' טענו' על זו הוא ותתחלת' המלכה מאד כאשר אבאר אי' ה' ה' כי כבר דרשו ו'ל'
דיקן ורע לו הוא דיקן בן רשע' ו'ל' אף כי חכמי הקבלה פירשוהו בסוד גלגל דיקן בן רשע שהיה רשע מקודם'
לכן נענת הראשונים הוא סובל' מ"ח נראה לי לפי פשוטו יתיישב יותר והוא מורה על גדולת חסדי' יי' יתב' כי
הוא מבוחר כי כל מציאות טוב והעד דע' ואף שאמרו כות לאדם שלא נברא מנברא היינו בזהם אדם שלא נודע
אם יהיה דיקן אם לא כי אפשר שיטע' ואו המציאות דע' לו' אכל כשיהיה דיקן אשרי' לו ולדורו זה מבוחר ומעלה
אם אדם רשע מחויב כרת וחייב שימות מיד ועתיד להיות דיקן יוצא ממנו אם ימיתו הש' בדיקן יהיה בעד' גם
הש' אי' אפשר' לומר על הטאת הרשע' כי האומר הקב' ה' חתן הוא כו' א' כי אי אפשר מכלל עדי' שה' יסקוד עון
אבות על הבנים כמו שעשה במעשה העגל כי אלו כלם אומה כרגע כל הכריקים שיבאו מהם לא באו לעולם' וע' כ'
הוכרח המשפט אלהי לחלק העונשים על האבות ועל הבנים והוא גודל חסדי' הש' שלא לכלות דיקן מן הארץ וכלא'
שבודד זה גולה למרדכי להיות כי דוד לא המית את שמעי בקל לו חותן קללה נמנעת כדי לבאת ממנו מרדכי וישבס
בעל הדגן הקב' ה' אשר כל השפטו' אחת וידע דרכי' עונשי' קמשפט אל אמונה ואין עול וזה רמזו בכלן ומבואר
בערות אסתר ויגידו' כמו שכתבתי למעלה כי האב והאם והמשפחה הם להם שייכות בחומר כי הם נותני'
אחומר ובעל הנד' ית' כותן הנזרות כמו שאמרו' נ' שותפין יש באדם' י' זה אמר שדיקן ורע לו הוא חסדי' הש' שהמתיין
לרשע כדי שיבאו בערות אסתר ויבטיחם שכן משל' על הכריקים הנבאים מן הרשע' ולכן קראו בערות אסתר שהיא
האומר' ולכן קרא הבנים והבנות המשפחה מן' האומר בערות אסתר ויבטיחם ויגידו' להם העונשים הראויים לבא
על הרשע ולבטל זה לא היה הדיוק נחבא' וכבר בארתי שלשון הגדה האומר במגילה זו רובה לומר המצאת העניין'
ועל טענות השני' שהיא טענות הגלות אשר שהסבס בו הש' שתתחלת' המלכה ר'ל' לרביע האומר בעול השעבוד'
ולאמר את לבדם הערל וקושי' צדקם בעבודת הגלות והוא הסבה כמו שביארו בתת טעם הגלות וזהו אמרו כדי
שתתחלת' המלכה מאד ותכנס את לבנה' ומעתה אבאר שטענות המון ה' יפת'.

וחשלה

גנדים להלביש את מרדכי להסיר שקו מעל' ולא קבל' ר'ל' כי האומר קשה לו לפרש מתענוגותיו
כי בריך לו הכדתי ולכן אמר שאסתר חשבה לשלוח לו גנדים באים להסיר השק מעליו שלא יענה
מפניו ביותר מדי ואף כי בלאת' כלל' לא קבל כי באו' מרדכי שהר' שב' רואה את הכולד ומחיר' פן תסור הטומאה
לבער רובה לומר שיכיר הדע אם יתן לו מעט מבושה ישוב למעון עליו ויטבו מדרך טובה' על כן רבה לכלות רשעים
מן הארץ לגמרי ולא רבה לשון משקו ותשובתו עד שימסרו לו מן השמי' היצר הרע בידו ויכיר נודע מדרש' ו'ל' שרשע'
שאכשי' כנסת הגדולה במסר היצר הרע בידם כמוזכר בספכת יומא' ואמר

ותקרא

אסתר להתך וגומ' כבר ידעת אמרם שדכאל הוא התך ונקרא שמו התך שכל דברי המלך
בסתרים על פיו והכוונה על כח השופט הנקרא דכאל מלשון דין ועל פיו בפתחים כל דבר יבא
הדע ויכיר הטוב כי הוא מכריע ביניהם וכל דבר אשר יסכים נעשה וכו' ועל פי הרוב כי אם יסכים לומר טוב הוא שנים
לבני אדם וכן בהסכמתו עם הדע ומעתה שאתמר ר'ל' הקומו' קרא לבטל לשפטו' כי היה וכו' ועל מרדכי לזעת
מה ועל מה זכ' הלא הוא בעמור זה עלי' אשר לא תניד את' השל' לגמרי ותטול ההכרתי' לה' ומעתה על
מה דברי הנזמות והעניינים האלה' ולזה דרשו' ל' פרק קמא דמגילה ששלקה חליו שאל עברת על דבר' תורה
שכאמ' וזהו מה הם כתובים' וזהו ש' לדעת מה זה ועל מה זה וגומ' והוא מבוחר על פי הוונתו כי
התך ר'ל' שייכס לשפט בדבר' ואמ' אל רחוב הש' אשר לפני עזר המלך ר'ל' להתיכון לדבריו
שעושים

יב

זיגד

והאמר

כ

מדה ין

וְהָיָה לְךָ אֵל הַמֶּלֶךְ לֵיכָּךְ בְּעֵצָתוֹ לְהַכִּיף כְּפֹסֶדֶי שִׁיבֹל הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא הַשֶּׁלֶל הַרְבִּי לִי לַעֲשׂוֹד עֲשׂוֹד וְכֵן
 בְּהַשְׁלֵה שְׁלֵשִׁים יוֹם כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּבִכְתֹּהֶת אֲנִי וְלֹא אֶמְצֵא הֵיכָל יְיָ מִיָּמָיו גִּם יְיָ הַסֶּפֶד הָיִיתָ הָלֹךְ הֵם שְׁלֵשִׁים
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּכְנֹס כִּי יִשְׂרָאֵל אֶת מַעַד הַשְּׁלֵשִׁים יוֹם וְ"ו" מֵאַחֵר שֶׁנֶּעֱשֶׂה אֶת שְׁלֵהוֹרָדָיו לֵה מַעֲתָם לֹא תוֹכֵל לְהַתְפַּח
 לַעֲבוֹת אֶת כְּפֹסֶד עַד כִּי שֶׁמֶת תַּחֲתֵי בְּלֹא עֲתִיד וְהֵם שֶׁמֶת אֲחֵר אֲחֵר לֹא יִבָּא אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל הַחֵזֶר הַפְּסִימִי רֹבֵה לֹמֵד
 שִׁלְךָ בְּהַשְׁלֵה אֲחֵר קֶדֶד הַמִּשְׁבָּלוֹת הַמַּעֲשִׂיִּים ר"ל פְּסִימִיּוֹת הַחֵזֶר שֶׁהוּא הַשֶּׁלֶל כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֵעֵל
 בְּמִקְרָא זֶל בְּחֵזֶר נִיכַת בִּיתָן:

[illegible][illegible]

כִּי אִם הָאֵשׁ תִּחְרֹשׁ וְלֹא תִשָּׁמַע עוֹד לְעֹשֵׂהָ עֹד • שֶׁכִּכְרִית הָיָה הָרֹעַ לְגִמְרֵי רֹחַ וְכֹל לֵאמֹר לַיהוּדִים מִמֶּנּוּ
אָמַר ר' בְּסוֹד הַגִּלְגּוֹל כִּי הַכֹּסֶם לְתַקְנָהּ חָף לְאֶמֶר מִן זֶה וְשִׁיחֹר לִימֵי בְלֹמוֹ • וְאָמְרוּ לַיהוּדִים כִּי
סוֹד הַשִּׁיחֹר אֵינוֹ נֶאֱמַר רַק בְּשִׁיחֹר • וְאָמַר וְאַתָּה בְּנֵית חֲנִיךְ תִּכְדֹּר כִּי שִׁין לְקוֹמֹר תִּקְנֶה רַק הַגּוֹף כֻּלָּה • וְאָמַר
וְשִׁי יוֹדֵעַ אֵם לֵבֵת כּוֹאֵת הַנֶּעַ' לְהַלְכוֹת • ר' לִי וְיֹדֵעַ אֵם לֵא תִכְדֹּר הָרֹעַ מִקְדָּשׁ הָאָרֶץ לְגִמְרֵי אֵם לֵבֵת אֶשְׁרֵת
יֵהָא בִּיךְ הַכֹּסֶם כִּי בִפְנֵם אָמַר יוֹסֵף לְהַחֲטִיף • וְתִמְשֹׁךְ אֶחָדֵי לְגִמְרֵי ע' כֹּן מוֹשֵׁב לְקוֹדֵר בְּרַע הַמוֹעֵד דְּהֵינֹ
הַיְנִינִים הַכּוֹסֶם רָאשׁוֹה כְּדִי לִזְכוֹת נָטִיב הַרְבֵּה דְּהֵינֹ לְכַנֵּס הָיָה הָרֹעַ לְגִמְרֵי •

והאמר * אסתר ונו' * לך כהם ונו' * ר"ל שגם היא מצעת מוכנת לעשות דבר מרדכי לבוס ולהתענות
לעשות דבר קוהה ככל אשר תשיץ מרדכי * ואמר שיכנס כל היהודים ביחד כי תפילת רבים
נמצעת * ומה חלל כפ"ל אחר ואינו נעומו * לבוס כן"י היא נעומו * אינו קלל אדם אחד
בכלל כמו שחזר למעלה * ואמר וכן אבא אל המלך הק"ה אשר לא דעת המוכר למעלה * ומעתה עשו
מרדכי ואשר היהודים שהם אנשי כבוד הנדלס ונבקשו שימחר העהרה ביום כמוכר בחרו דורא וכן בנחמל
שלו אחר של מי שחור מרדכי יש כבוד של כק"י עשה * ככל אשר ביה אסתר ר"ל כאשר נתנה רשותה אסתר למשך
אמרנו בננו"ו ואף לרבי תשובה

ויהי כיום השלישי ויהי לבש אחרת וגו' מלשון מלבייטסר עליו. ר"ל כל בנה חסד ענת מרכיו ואמר
היה ביום השלישי ויהי לבש אחרת וגו' מלשון מלבייטסר עליו. ר"ל כל בנה חסד ענת מרכיו ואמר
חלקי. עבר הזה. ועתה. ועל קולו. כי ביום הה' ר"ל בהתבוננה על העתיד שקול אפסר לקיים בעולם
הזה. ואף אפסר בעולם הבא לקיים רק בנשמה הנשנית. אחד בלות הנפח אם כן ראוי לה שתשמע לעצמו ותיבט
בגדי מלכות. ועממוד כבוד בית המלך רפכיו הוא כובד בית המלך ויהו אמת שהשכל הוא כובד החומר
בית המלך הוא ביאור כובד המלך. וכן הוא כובד בית המלך. וכן הוא כובד בית המלך. וכן הוא כובד בית המלך.
שהוא בית המלך. וכן הוא כובד בית המלך. וכן הוא כובד בית המלך. וכן הוא כובד בית המלך.
בביתו כי הסכימו החומר והשכל שיהיה ענין ההנהגה יחד. ולכן שקול אפסר לאוב בתשובה עליה עד שיבטרו המן
הדע מן הארץ. וימנעו אחר שהמלך ידע ע"כ כח מלכותו בבית המלכות כובד פתח הבית. ר"ל שבוין הנשמה
החסד למדנו כי אורו למדנו עליו שיש על כבוד מלכות לא כימים הראשונים ענת כבוד המלך וגו' כבודו ולא יחשב
לשובה עליה ישיבה וזה מבורר. וקמח שהאור ישר כובד פני הבית. ר"ל שכל כבוד זה מעתה להסתלק ולהתפלל
בגד בעד השמים שהוא פתח בית אל ית' כמו שאמרנו למעלה.

ויהי

ברא' המלך וגו' כנר כתננו לך לעל אמרם שכל מקום שאירצו צני' להו' חלף בתם משתמש קידשמו' ו' ולזה אמר בקשר ראה המלך העלין ית' שהיו בלדס עמנו לטהר מיד מביעין אותו למעלה ומניע לו שרביט הזהב שהוא העזר האלהי כמו שבארנו למעלה וראה מה נפלא ענין זה כי אחר ההסוד של ושמתי כי הלא באה מעצמה אל המלך ולרפיד מותי שלא באה יף על ידי שמים: ותדעם כי המלך התחנן בשם לאדם אשר כוונתו אלהים: מעתה אין צורך לדגש שמיאסו כמו שאמר שלמה הע"ה בעת שהלך למלך ובעצמו מותר להניח לילך בדר' התחבשי ליון להם ההכרחי כי לא תחשבו עוד כמו שבארנו לעיל מענין רפואת הכפס וזה אחר:

ויהאמר

לה המלך מה לך אחר וגו' אמר עדי המלכות ותעש כי נאמת דרכי המור הדברתיים הם שני המ' לכות ולא יותר להיות חזק צורה הוא שכל אינו צד' בצדכו הקומר:

ותאמר

אחרת אם על המלך טיב' נא המלך והמן וגו' ראה נביעו' ומסירו' אחרת המלכה כי אף צתן לה לשאול עד תפי המלכו' לא שאלה דבר רק כל כוונתה לשם שמים וזה כי המשה זו שצתה אחרת שהמלך והמן היו עיניו מבי' בו הוא סעוד' מזה סעוד' שתלמיד חכם מבי' זה והאכול ממנה כאלו ככנה מויו שבי' וכבר בארו בארובה החכם בעל העקידה פרשנו' כי שער ל"ב אמרו' להם הלא כל ימיו אוכל מסעדות מזה שאין כוונתו בלחם אשר הוא אוכל רק להכרות גופו להיו' ככון ומזמן לעבוד הכפס הסכימה והוא אמרם כל הכנה מסעדה שתלמיד חכם מבי' בה כו' ותלמיד חכם הוא הכפס והשכל המתעב' באדם אשר אליו כיון החכם כי תשג ללמוד את מושל בין תבין את אשר לפניך אם בעל כפס אתה ר"ל כי תשג ללמוד את מושל שהוא כח המתאזה אשר הוא מושל כך בין תבין את אשר לפניך שהוא השכל אם בעל כפס אתה שאם אינך בעל כפס אין לפניך כלום שגשג'ך לשמור מפניו כשתבוננו' ושמ' סבין כל עין מלאכול דברים החסורים וזה אמרו שהאכול על זה האופן עם שהמאכל הוא חייבי יחשב לו למוח' וכבר מבי' בחלו הכנה מויו שבי' ע"כ לשון החכם וכן אמר אחרת בבא' כי אינה יורקת שום סעודה רק משה שהמלך שהוא השכל ישב בדאש ויהנה ממנו מחילה דהיינו בכ וכת המצות אשר נעש' בסעודה ההיא הן מדר שבוונה בסעודה ההיא להכרות גופה' הן מדר הדברות שעושין על המאכל הן מדרת רה שמדברים על השא' כי מכל אלה השכל והמן נס' כן והנה משהו כי על כל פנים המורה ש' כלה כו' כי אכל וישבע מן הסעודה הדי' במקרה כי עיקר הכוונה אינו על המלך רק שגם הענין ב' בתו' ומה כלה יצא שאלו מנה לסעודה רק המלך והמן ב' שיהיה המלך הם ככלל ואין ב' אלא מה שכלל:

ויהאמר

המלך מהרו וגו' זה מיותר שהמלך הסכים לדבריה כי עונים המה:

ויהאמר

המלך לאסתר במשה היינו' כבר נראתיו לה מעלה רק שהם הנה לומר כי אמר לה משה' היין להסוף מעלת' כי אף שידע שהיין על הרוב גורם רעה לעלם כאמרם כל הרובות פועה בקלילות מיד עמנו ו' והיין מ' ידעת שהשתמש בו בראוי לבא' ממנו בשל' ושל' ישתה ממנו רק הנריך לו להכרות גופו כמו שאמר וחרר ור' חזק' פק' ו' ולכן אחר שאף במשה יין בועז בה לב בעלה שלא תעבור מקו כנר עכר' יין:

והען

אסתר ותאמר וגו' אם מצאתי פ'ו' אשר רעה להם ומחר רעה כדבר המלך רעה לומר שמעתי אינה מרקשת כל ימיה' רק סעודות אלו כהיום כמחר דבר' יוס' בינו והכל כדי לעשות דבר המלך:

ויצא

המן יום ההוא וגו' מותם במקרה' כל הספור מהו פד' הנה להורו' שכל מה שהמן הרע הידוע מושל אינו מושל אלא על אשר בוחות הכפס הנלו' בחומ' אמנם על שכל הנאכל אין לו שום ש' לטנו' עליו כלל פ'ו' שאמרו הק' שאמק על גמל ורכבו ולזה אמר יצא המן וכבר ידעת אמרם להיכן יצא יצא למרבות רעה

מחיר יין

וזה יצאת המן נס כן. ואחר שחשבו כלב כי יד הרע להשיך האדם כלב טוב בשם' והשם
תמיד הפוך מזה שבאר בה' עבדיה. ומתרחק בראות מרדכי וישב בשם' המלך הוא שער השמים להתפלל לשם
ולא קם ולא זעזע להיות כסא לפסו כינו שבארתי מרדכי שהוא השכל הנקרא שחק עליו לו מלך המן קמה * ומעתה
התחיל ספור אחר מתחבולו' המן הרע ורשע אשר אמר *
וזהו ספור אחר מתחבולו' המן הרע ורשע אשר אמר *
וזהו ספור אחר מתחבולו' המן הרע ורשע אשר אמר *

ויהאבך

התחיל ספר אחר מתחבולו החן העליון וזהו ספר
החן ויבא אל ביתו וכו' ר"ל כי חסד שרצה שמדברי לא חסד ולא זע חלפניו ואלא חסד סימא הולך
בעצמו ולא היה יכול להטעמו במעשה כי היה יודע להזהר מפניו מעשה ויתאפק מלהתקטן
עוד בדברים אלו ויבא אל ביתו ואחריו יקרא לכל אלהיו ולזרע אשתו וכבר כתבתי לעיל כי זהו מור' על כח המדמה
שבה החסד כי כנ' על' סמאל במעשה נדבשות הקדש ובכבודו החן ודבר לישול עשה מאורביו ומאשתו להקטין
האדם ביושנותו כי כבר ידעת מאמר הרב המורה פרק שלשים חלק ב' שאמר כי קללת מור הוא יושבך דהו' ונתת
תאופנו עקבי' דהו' למור היותה מנכסת לו בראש והוא מנכס לה בעקב כי המדמה מנכס לשכל בעקב כמו
שהבין בעקבו לא וכל לרוץ ולמה ללכת כח' מהו בעל' דמיון לא יוכל במהרה להשכיל במחשבות עכ"ל
ולו כה' חן לזרע אשתו לה' לזרע ר' כנ' לו להטעו' האדם לדמיונו של יוכל להמוסכלת במהרה' ולזה חסד
שספר להם מה שירע וסכרנה להטעמו במעשה שהבינו בכבוד עשו ליד' ויאמר חן כמו שזכרתי לעיל באמר
ועשית חלפני כה' כסף' גם זה להטעמו ולזרע סכלות חסין המעלה והכבוד והירוד כניו' ואמר אף
שגדלו הולך החן ה' ליותהו' ונכוד מהל' כו' דכסף שרס שריהלך כמו בכתבתי לעיל בפסוק אחר הדברים
האלה גדלו וכו'

יחזק

[illegible]

והאמר

והאמר לו ישישתיא בחרתו של וישישבו חסד דמיון וכו' וימנע חלטה מושכלו וכו' ויאמר שישתק
עץ גבוה חסדי אהרן ר"ל כי ידוע אחר כי חסדים שני יבינה הם בעולם וכו' במפרד לחסה
בני שחמד והחסדה שעת חלבים ור"ל צו כי ידמה שוכל להשיג יותר ממה שנהגו האדם להשיג וכו' שישתק
האדם במור כולו כמו שכתבתי למעלה וכןבר אהרן לחלן שיתלה למרדכי עליו דורס לומר שיקור בהמות חלו
וכו' מוכל להשתיא ואמר חסד כי ישתק במעשים להשיג יתר הנשמות ותבא אל המלך אל החסדה שמה
ויטב לב כל יום תמיד כי אחר ששמה השכל ישתכשו המעשים וכו' אירע לחסדי בני יש שטעו בהשתוקקו שחמל
ויראו חס אלהי ישראל וכו' ויחליש ויאמר לו וישימו כמו שהלך בזה הרב המורה פקדה חלחל ויטב הדב כעני
החן עשה העץ באופן שבוה וכו' ואחר שוהיה תחבולה גדולה להשתחו לזכיה היה לפדם להעירו משנת
תדמותו וכעיר מסליתו וזה חסדו:

בלילה

הוא נקראו' ר"ל שראה את המלך נב' סבוכותיו רבו להכשילו לולי חרדכי היה' די לכן לא
 דנה' לו י' חרשים כדרך אשר השכל הוא מרדכי בהחל' לו לכן מוט להביא ספר הזכרונות
 וכבר למת' לעול בסתיו ויכתב בספר דב' הימים מה הם איתם ספרים' בלילה

ויבא

[illegible]

72891

וישמך כחך ידעת קדש ו' אלהותם ברחל לו' ב'אנשים וקצתו א' אלוהים ואמר שם

זוהי לעש' כן כמו שתר' המהמרגס לקמן בפסוק והמלך קס בחמתו * וכבר ידעת משלם מאמרם ו'ל מי שמשמרת
 בהנתיני שית' ק' כ' ב' טעית * וסתר משלמים היו קוננים אלו * וכבר ידעת בחוק שם מלאך שכל הכות
 ידעם בקרתי' מלכתי' כמו שכתב הרב העזריה בארז' ו'לכ' אחר מי שכתב שהוא הסכל לשבש' השגות
ויאמר * נערי המלך שהם כמות נפשו שהמין הוא המעבד כי אף שהמלך קרא ו'לכ' מכל מקום לולי כח
 המעשורר שרובים עליו המעשורר לעש' לא היה יכול לעשות מאומה *

ויבא

המן ויאמר לו המלך יגו' כבר מוכר מזה המלך והמן רק שכל לעזירות אלו היה צמקנה לבר כעו
 שסתר ויאמר אל לבו כי לא היו בכל דברים אלו אמירה או דבור מ' לנכש' * ולזה אמר ויאמר המן
 פלגו למי יתפון ההלך לעשות יקר * ר'ל שישב כי הוא הערים מכל מ' שהיה שהם כמות הנכש כמו שפירתי
 לעיל ושאל' יתפון אחר דמיונו ולא אמר השכל ו'לכ' כיורש היא הדמיון והמן המעשורר בעל כשמת' ו'לכ' שבעלה
 להקרא בשמו * ודע כי ישלוקת גדולה כפלה נ'ן כת המדברים הנמשכי' אחר כח הדמיון וזכין הכלו סופים האמתי'
 אשר משכו עמון לאתר השכל כמו שפירס' הרב המורה חלק' פרק עג' אמר * ז' להיות כל מה ששנוהו המדברים מן
 הנמשכות בלתי מבויים בשם פכים * והיות מה שקראו א' פסר מנויין הוא מאמר אמתי אלף שהפילו כופים
 אומרים שזה שקראו כמכע להיות בלתי מדימה ואשר קראו אמתו אפשר להיותו מדומה * וזה היות האפשר אכלי'
 הוא אפשר לדמיון לא אלף השכל כו' הנכו' כזו מבחני המסוי' והאפשר והכמנע פעם בדמיון ולא בשכל כו' ונתבאר
 דע כי יש דברי רב' כש' כנס אלף בדמיונו לא יגירו כלל * אבל ימ' המ' דמיונם בהנכע התקנ' כ' בפכים
 כשכתב אחר ו'לכ' כן יתאמת במופת מ'ל' הדבר ההוא הכמנע לדמיונו והוא ה' המ'ל' כו' לזה אמ' כי המן הרע
 הסית למלך לילך אחר דמיונותיו ולעשות לו יקר וגדולה לנכון המסוי' והאפשר הכל מחד דמיון ולכ' אמר ש' יאו
 הלבוש והסוס על יד' ו'לכ' ו'לכ' לבוש הוא גוף האדם כי כח הפכמי בקרא אדם וגופו הוא הלבוש כמו שכתב
 הרק' כע' פיר' בראשית וכבר באר רמב"ם כבוד יק' כיקוד אש וגופו היה קיים ושמתו כש' פ' קרא לנזק' כבוד
 וזה מבואר * והסוס הוא כח המיני אשר רכב עליו המלך שהוא כח השכלי * וכבר משלנו גז' באמרם שהנכע
 כנאל וסמאל רוכב עליו * וקראו כוס להיות מפורסם שרובים עליו האלכיים והשרי' כי בידוע גם הוא מלאך שוש
 ישש כי המסכה והאלף תלויים בכתו * ואמר ויאמר נתן כתר מלכות בראשו הוא השכל בעצמו ישש לו כתר
 המלכות וזה כי כתר באמר ע' כל א' מכב * ומק' השכל כמו שהכתיר יסבב הראש מלאך אביריטן בכתרו * וזה
 הסוד רמז אליו המכס הכרובי בפי' למורה חלק' פרק ו' ומלכתי שכתב חכס אקד שלל רמזו רז' שתיילתן של
 דיקים עולה בעשה כתר להק' כה כי באשר יתאחדו ג' כלם עמית' הוא יק' ככתר * ומהאשר ע' ככתר
 עמד א' רי המרכבה וקושר כתר' לקונו והוא אופן אחר בארץ יק' כל המורות המקיפות את התמידים בכתר *
 ודע זה כי כל הכתרים יתאחדו בכתר זה הנמזר כה ע' כאל' לש' המכס * ומה מאל' בלוח כוונתו כי השכל
 כיתן כתר מלכות בראש' להיות מקיף בשכלו הכבו' הכוללות והמורות המונבות בכתר ולו' אמר ואשר כיתן כתר
 מלכות בראשו ולא אמ' שנתן כתר מלכות בראשו כי השכל כיתן כתר המלכות בראשו * והוא מבואר כי בכל
 ז' אין לדמיון השגה כזו כי אין לדמיון רק דברים מושגים לתוש' שהם פ' ע' כשאר זה ידוע לכל
 מדין * ומעת' אמר המן שהמלך יתן כל לו לחיש אשר תפץ ביקרו להינין המן הרע בעצמו * וילבינו על ידי אחר
 משרי הפר' ימים וגומר שהם כמות הנפשו הוא כח הדבור' ושהט' יסכימו כול' להכנע מפני כח הדמיה ולשפוט הכול
 אחר דמיון לשפוט כו' המהי' והאפשר והכמנע * ויקראו לפכיו ככה וגומר ר' ל' שיתפרסם בפי' כל השכל
 משועבד להמן הידוע:

ויאמר

המלך להמן וגומר וכל מקר' זה' מבואר כי לאהלך המלך אחר ענת המן אלף צוהר להיות משועב' לפני
 מלכתי' ידוע שישב כשער המלך שהוא שער' השמים כמו שפירתי:

ויקח

המן את הלבנו ונו' ר"ל שעשה המן כדבר המלך וגילה לכל שהוא והנוף מוכנים ומשועבדים למלך
היהודי שאי תפאר להם להרים ראש את לא על פי מרדכי ומה כלל שלל אמר שלחם רק רלבוס ורסום
ולא כתר המלכות משום שאם ניתן הכתר המלכות כראשו הוא מרדכי בעצמו וידיע כי כל את שחקר' כל לרבות
וכן אמר כאלו את הלבנו ואת הסוס אחד לרבות את ורש' ואחד לרבות את המן ואמר מרדכי שכל לשער המלך
שהוא שער השמי' כי באמת אם יכנס מרדכי את המן בדרך שברכו סוסו לשל' אשר השמים ותשוב הכנשה לתקום
שחנה משם והמן שכל לביו שהוא נוסו אכל וחסוי ראש:

ויספר

המן לזרש וגו' כבר מוכן מקר' זה ממקר' למעלה ויתאפקי המן ויבא אל ביתו וגו' רק שהוסיף ואמר
אם מרדכי היהודי וגו' כבר פירשתי מלת ורש' הכנש אמרה להמן שהוא סמאל' ה' תע' רר'
אם מרדכי היהודי וגו' כמו שבאמר במעשה בראשית ויאמר ה' אל הכנש ואיבה אשית נקורעך ויפוצרעך
ישועך ראש וגו' ופי' הרב המורה פרק שלש' שלק' ב' כי ורש' הכנש המה תולדות' ומעשה המדמה' והתעורר'
ורש' האדם המה מעשה השכל' וכשמו' את' השכל תשפכו למדמה בראש' ולזה אמרה ורש' להק' ר"ל המדמ'
למעורר אם מרדכי היהודי אשר הקילות לכפול יומי חסם הראשון אשר עליו באמר ותיבה אשית וגו' כפול תפול כי
אין לו תקומה ממנו:

עודם

מרדכי וגו' ויבא המלך והמן וגו' כל זה מבורר ממה שזכר לעיל בבערות אסתר ור' כי מעת'
ואילך כל יום אינו צוסק רק בבערות המורה כמו שכתבתי לעיל בסעוד' אסתר ובעוד באשתו שלל
יבא לכו עוד ואמר להלן בקשתך וכבר ביארת מקרא זה למעלה במשנה הראשון'
אסתר היזכרה וגו' כבר כתבתי לך למעלה במקרא של ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי כי על ידי
ההרגשת המלך' כי תאמר שהוא אסתר מרגיש השכל' שהיכר הרע דעה להטעותו כי הקדמת המוס' ולקח
מכר ההרגשות' ולזה אמר כאלו כי במשנה זו האחרון באשר הרגיל כנפשו אלו סעודת של מצוה כתבתי למלך על ידי
אסתר ר"ל ההרגשות כי המן בקש להשמיר ולהדגו את עם אסתר ר"ל הנפשות כמו אמר מרדכי ותיבה אשית
ת' זכרי' אכלן למלך י' לו תק' כו שכתבתי לעיל ואין הנר שזה כנזק המלך כי כל כנפש ביודע אכזה נוסו כמו
שידוע מטעם שהנשמה עולה ויורדת עד אכדון והפסד הנזק והמשל העניין כאלו אסתר קבלה על המן כו כי הוא
בעבור ואמר דרך משל:

ויאמר

המלך אסתר וגו' ותאמר אסתר איש כר וגו' כל זה מבורר ואמר והמן בעת מלפני המלך והמלכה
שהסכימו עליו כי אם לבערו מן הארץ ואמר:

והמלך

קם בחמתו ומשמה היין על נכת הביתן וגו' ר"ל שכל למלך מהשדוש שמע בינקותו להמן ומתה
על הראשונות וקם משמה היין ר"ל שהייר עמנו מן היין ותאזת העולם הוה הכחשת דמשת' היין
כמו שבארתי ריש המעלה ויהלך אל גיבת הבית שהוא השכל בהתלט כמו שבארתי ריש מלה' והמן עד לבקש
על כפשו מאסתר המלכה וגו' ר"ל כי מכאן והילך אין לו שום מנוח אלא הרעה מלת המלך ואמר
לבקש על כפשו כי אף הקמו מוכי' לשכל וכלתה אלא הרעה מלת המלך ואמר

והמלך

שכ מניבת הביתן אל משמה היין: ר"ל שמעמה השכל הילך וגו' ויבך מחיל אל חיל עד שהילך
מניבת הביתן שהוא כרכו אל הכחמה כמו שאמר ר' ככנסו לפרנס אל בית משמה היין שהוא כינוי
אל התורה כמו ש' הביאני המלך כדרכו אל בית היין' והמן כופל על המטה אשר אסתר עליה אמר שהחזיק עז
תתנוללה שלשית להטות את אסתר והמלך' וזה כי מחיל' אראה שלל ויכל להטות' ואמר לה שמשך אל השכל יותר
מדאי ות' זה כוקק לו לבמדי מחיל' שר' כענין שעי' ללכת אחר בעלה וזה נס כן יתיר העולם כמו אמר' כנסון
לא הניבה אסתר' ולזה חזר שהמלך כפל על המטה אשר יאסתר עליה ר"ל רובץ תחת מטהו כמו שבאמר כי מראש
תמור ארץ כי כל בדרך וגו' ר"ל שצדקת המלך אשר ל' צדק' להיות ככנע לשלל לא תעש' אפילו ההכרחי לה מאמר
שהסכימו ללכת אחריו וקראו זה הדב' מעה כי בדרך זה הענין משה קבת מלך השכל לעסוק בהכרחי לו חבל מדי
סגני

11

המלך שכחה :

על בית המדרש:

שפע מה ביקורת:

וין שם

וְכֵן

מהיר יין

ולכן משעבדו יקדש הנאולה ויבואו כמו שאמר ר' יוחי ואחר כך צהירות נאלי ימי יתקדשו כח לשון בראשית שלמה
ויקריבו ימי הנאולה האמיתית בו וכן באמר כאן בנקשת אסתר כי בתמילה התחבב לפני המלך כמו שאמר
אסתר ונו' וכאשר כתלה אליה עור האלהי כחמרו ויושע העלך ונו' התאווה עור וקול להתפלל עוד
וקא' אסתר אס על המלך טוב ונו' יכתב להשיב רעת העין ונו' שהיא הרעה שגם לא בלדותה
לתלל הש' ולאחד כל היהודים תו' :

כי

איכבה אוכל וראיתי ונו' מאת' שכל ישראל ערכין זה לזה ולכן מבקשת לפני הקב"ה שיהיה בעין זה לקדש שמו
ברבים גם מלך אשורוש משיבם לדברי אסתר ולדברי מרדכי היהודי לומר הכה כבוד כתי' לכם בית הפון
כמו שכתבתי לעיל :

ואתם

קטבו על היהודים כעוב בעיניכם בשם המלך ר"ל כעוב בעיניכם לעצ' רמון המלך הקב"ה וכפ'
ביארת כל הדברים למעלה מה ר"ל בכתבי' וזגם ביארת' שאסתר יותר פריכה להסב' לדברי מרדכי
והיא יותר עיקרת בעני' ויש אלו מהמלך אשורוש כי בה תלוי יס החוטאים הנרדפים למרדכי כ' אשר ביארת' לעיל :
ולכן אמ' גם כאן מהמלך אח' שאסתר ומרדכי יכתבו העו' בעיניה' והוא טפל לגביהו ואמ' כי כתב אשר נכת' בשם המלך
וכתובם בטבעת המלך אין להשיב הרעה מקס' בו כי לפי פשט המקרא מותר שכתב המלך חין להשיב חיד היה מרדכי
יכול להשיב רעת המן האל אותם הכתבי' גם כן היו כתובי' בשם המלך וזו תומ' בטבעת המלך : ואפי' אומ' שקושיית'
הוא עצמו מאמר אשורוש כי אמר למרדכי ואסתר כתבו וחתמו כטיב בעיניכם תכל לא ידעתי להוציל' לכם כי כתב
אשר בכתב וכתבם ונו' ואס' כי אין להשיב רעת המן אלא הם יצאו כעוב בעיניה' אס יודעי תפלות לזו גם מרדכי
כשכתב הספרים לא כתב לבטל' אג' המן וכל מי שמרים יד כגד יהודי מות כי לא היה יכול לבטל' הכתבי' הראשונים'
רק כתב שיעמדו היהודים על כפםם להלחם בהם ביום שקבע להם המן שהוא יום שלש עשר למדש אדר וזה אלו
ואלו אגרות היו קיימים והוא האמ' לפי פשוטו של מקרא והוא מבורר למתבונן בדברי המקרא כי לא אמר רק שכל
פחד היהודים על אנאיהם כמו שאמר ויהי קצת עליהם על הערים אשר סביבותיהם ולא דרשו אחר בני יעקב כי
אלהים עשה שיראו מלפניהם ונפקה לו היהודים כגד שובאיהם גאלי יתחילו שובאיהם בהם שילחמו ויגדו וזה יסולק
מסקנות' עמוס' וזה כי מרדכי ואסתר לא בקשו לפני המלך רק לבטל' רעת המן ואס' כן לא צוה להם אלא לבטל'
רעת המן' ולמה כתב שהיהודים ישלטו בשובאיהם' כי זה לא צוה המלך רק שיכתוב שובאיהם לא ישלטו בהם :
אבל לפי מה שכתבתי הכל מבור' כי לא היה יכול לבטל' רעת המן אלא בעניינן כי לא כתב שהיהודים יתחילו לחת'
שובאי' רק שיעמדו על כפם' אס יתחילו ש' נאיהם בהם כדברי המן והוא מבורר לכל משכיל' אומ'ם לעניין הכחש'
הוא מבורר יותר כי כחמת אין להשיב עובות הראשונים שגשה בניקתו כי הוא מעוות אשר אין יכול לקנות רק שצריך
בזכותו להשיב דרכיו לקרא בשם האל עולם לקדש שמו בכל מקום שחללו בראשונה :

ויקראו

קופרי האלך כבר כתבתי למעלה האל אגרות המן מהם הסופרים ואמר שכתב בחדש סיון הוא חוד'
מתן תורה כי על ידיה וכל לתקן מה שעוות' ואמר שכתב הספרים כלל שבעה עשרים בו שהם ס' ת'
ויר' אחר כתביו של המן שכתבו ג' בניסן להורות שכל אחד ימשך אחר כח הדברי' שס' ח' בוגם כי כח הימים שהם
שס' ת' בני עשרים ח' י' ואמר שמי שמשך אחר כח זה וזה לאור בלור הקיים לא באורן אחר' ויכתוב ספרים אל'
כל היהודים כבר כתבתי למעלה כי לא כפיצו אלו השלמות אלא ביהודים' ולכן אמר שכתב הספרים אל היהודים'
ואמר אל האשכנזים והפחות והערים' והמדינות אשר מהורו ועד כוש כבר ביארת' לעיל מהו הערים' והפחות
והמדינות אשר מהורו ועד כוש ואין צריך לומר ולבאר כאן שנית :

ויכתב

בשם המלך ונו' וזגם כן מ' ממה שכתבנו לעיל מה הוא המלך אשורוש והוא הכתיבה והחתימה'
ואמ' וז' וז' ספר' ביד הרבים' בסופ' ר' רוכני הרב' האשכנזים : בני הרמזים' כבר כודע
אמרם אשכנזים בני הרמזים מילעין מאי כיו' וזהו אמת כי הוא פגולת כח המלמה שמלמה גמ' פורח באור
וכמו שהמל' ל' בדכיהם שאמרם שהם חס' לדמות' נורת נדמות' כאלו' וכן קראו כאן אשכנזים וזהו
אמר

היה העיר נדון ומעשיו אין לה להציל שיתורה לתורה וכו' כמו שבארנו לעיל שפניו הית' בתחלה העיר ששן
בנוכה ולכן אמר שכל היסודים הכתובים אחר מדרכיהם להם

אורה

ושמחה וששון ויקר' הדת והוא הדת התורה שמחה וששון לירידה חמשה יום טוב: וזה כי באמת כל הולך אחר ענין והוריו
שרוא הדת הניתן בששון עומד חמשה ושמחה כי כל אדם צדיק ומוסרפס כהכרתי' ומשחק בלוקו ובהנהגות
ונבטתה: ונבטת באלהיו שיריפי לחם חוקי' ומסיר דאנה מלבו כמו שסמרו' כל מי שיש לו לחם היום וסמך
מה נכח! לחמך הדיו חמשה חמשה וכל זה מניע לאלהם על ירידתה שהוא הדת הניתן בששון וכו' יל' חמשה
ושמחה ויום טוב תמיד כמו שכתוב קבלת ואין טוב לאלהם כי אם לשלול ולשתות וגו' ואחר ורבים מעמי חסדן מתיידיים
וגו' ר' ל' שהגדוק קריא בשם אלהיו כמו שגזר אברהם שהיה מבי' כמו שג' ואת הנפש אשר עשו בחרן' ואחר כי הקטור
כפ' פסד היסודים עליהם ר' ל' שנתפזרים מזה שפזרים היהודים והוא כי ירדת שמים עליהם: ואחר כי הקטור
שקטרת הקן חמשה שהוא חס' נ' בחדש שני' עשר הוא חס' קדור ורבה להקט' האל' עמו הוא נעשה כפיור כי מדרש קבעו
להתייבן בו וללמד ממנו להפך ענין הקן חמשה חמשה ואיביו כמו שכתבתי לעיל: וזה הדמיון כאן בחמשה יום אשר
שכרו ואיביו היהודים וגו' וכל זה מובא: ונק' אלו היהודים בצדיקס וגו' וכל שרי החדיקות וגו' כל זה מובא מזה
שכתבנו למעלה מהם השדים והיהודים הם השלמות שבאלהם הכתובים לרוב היהודים כמו שכתבנו כן למעלה:
ואחר כי כפ' פסד מדרכי היסודים להם עליהם: כי גדול מדרכי כבית המלך נס זה מובא מזה שכתבנו למעלה מהם
מדרכי כבית המלך ושמו הולך בכל המדינות

כי

מדרכי הולך: גדול והוא אמת כי כל' וכן שהאלהם הולך וקקו ופסחתו כוחותיו הניכיות מדרכי שהוא השכל הולך
וגדל כמו שזמרו' ל' סוף מסכת קיבין שגלמלי קיבין כל' וכן שמוקנים כיתובם בהן חכמה ויכו היהודים
על איביהם הם המן ור' ונבטת: ואחר מכת חרב והנה וגו' כד' כתבת לך אחרם שהם הנקיה וסרם הזכר:
ולזה אמר כאן מכת חרב והנה לנקיה שהם המן לבד ומשלו עוד חוסרם עליהם ואזן כוכר שהוא הפרוס ויעשו
באנאיהן שהוא סיכר הנועו שאר כוחותיו כדכנסו לכנסו ברכון מדרכי' ואחר

ובשושן

היהודים הרגו היהודים ואחר חמשה מאות שנים כבר ידעת מהו ששן היתה שהוא כלל העולם שהוא מהלך
ת' ק' ואחרו שאכדו חמשה מאות אלור' ל' שנינו תאכל לעת זקנתו לשום דבר שבעולם: ואף כל מי
שהוא במדינת מדרכי שמתפסד בשלו הפך מזה שנאמר אזהב כסף לא ישבע כסף שמתאזהב לכלו כל העולם כולו:
וכבר ידעת שדרך לכתו' אים בריש דפס' ועשר' בסוף דפס' להורות אל כוחותיו שהאל' אינו מתווד' לחמשה מאות רק מה
שלמ' עמנו להיכו שגרת בני המן שהם אים אחד בכל' ולכן בדרך למקריבם בנשימה אחת כי יצא בשמתן בלתי'
פי' בול' הן כח' נפש אחת' ומבואר מתרגו' המגילה שגור הרבה בניסיון להמן ולא בתלורק אלו להורות על
כוחותיו כי אלו המה עשר' כחות עליהם הרע הנקרא המן: ומה נאות לו דברי רש' י' ל' שכתבו שאלו כתבו שגרת
פ' ב' ת המקדש והוא אחת אלו הכחות ששנים האל' וכשקדש עמנו בקרא בית המקדש כי ב' הול' הוא ביתן כמבוא'
לעיל: והכתוב הרמזים הזה המה ה' חמשה היסודים שהם הראות' והשמי' והרומ' והעש' והמש' וה' וזה'
כמות שכת' הן חמשה חוקי' והמש' והמעכל' והדומה' והמוליד' בדומה: ולזה הוצרכו ישראל ליתן מחנות השקל
שהוא' ונה' להכיל הממן שהוא מחנות השקל שהאל' כללם הוא השקל השל' והמן הוא מחנותו: והוא' גרה' והוא
כ' בני הכוכבים ואחר בבאן כי לעת זקנת האדם כתב: המן יכיו כמו שאמר של' וכד' את כורא' בימי בחרתך עד
שלא יכ' י' ירי הרעה וגומר ביום שיועו שומרי הכית והתעוית אנשי הסל' וגו' ו' כני הקן אלו המה חכמי הכית'
הוא כח המעכל' מלשון פרש' ח' י' וירג' שכן המעכל זה דרכו: ועל הכל ילעזר וכל'
ופרש': דלפון אמרינן פרק קמא דבכורות דלפי' פ' פ' ויפירי העירך כח' ונ'

פרשתה

והוא האדם שנים: והוא נגד חמשה חמשה: למה שגדע: מה שכתב הסכס בספר שער שמים כי הדומה להם חמשה
ששע והמפת כית דלפני כי באימרו אותם הד' יג' יכו על המים במק' את ועוין רעש גדול במים ונק' הרעש שהיה
ימכזלו

בדברים שלא יתלחו בו ידיו כי ידוע אין לך דבר שהפריד האדם באסופת חיותו ואחר ביום י' דע כי דבר ביאר דבר
 המורה חק א' פירק ב' כי לשון הנחה באמר על פסקת דבר וכן באמר ויבא ביום השביעי ר' ל' כסב חלכטל וכן באמר
 כאן כי יהודים בת' אין להם השגה רק בעיון הלכות מיום י' שבאדר כמו שזמתי לעיל למה קבעו מרדכי והמן
 יותר מאשר ימים אלהם כמו ביום י' ד' ל' פסקה השנייה אלל הכוונה הנכונה ב' ד' באדר ועשה חתומים השנה ושנה
 ר' ל' עשה אותה השנה כמנעת במק האדם עד יום חמשה ושעס המקורה לעתיד והוא יום בעודת לוחן ובר' חמשה
 ויין חמשה נעבדנו ע' אותה חמשה ושעס יתבאר ההנהגה לאל וישן מה שלא השיג ב' ה' והוא כי בנות אותה פעודה
 ב' יום מאכלים ומשקים ומכבים השכל ומעודים להנהגה בעץ החמץ והדבב דברים טבעי החמדים השכל כמו
 שמאמר הרמב"ן והבחי' ז' ו' והאריך בזה הרשב"א בפי' הנחות פ' המוכר את הספינה חמסם היהודים בשבוע נקטלו
 בחמסם להשיג החושבנ' מזה העיון להחיות מיום י' באדר גם ביום י' ד' באדר האמת מתפשט דק כמו ביום ט' ו' ר' ל'
 שהגות פסק מלשיני חיות הש' הנקרא ה' כמו ש' לא יראנו האדם ומי שהוא בנימטריא חמס עשרה ועל כן עושים
 יום ט' חמשה ושעס כי הם חמשה שהנהגה והכמנעת מאתם היא הכוונה הנכונה

על

כן יהודי' הפרו' וגו' דע כי בל' ח' ו' המעשיו הם לזכרון לדבר עיוני כמסע לזכר ליציאת מצרי' ופירושו
 למתן תורה וסוכות לבידול כלות השבתינו כן הוקבעו ימי הפורים אלו להיות לזכרון בין עובדי לבין
 ה' ו' מכל הספור לעיל ונקראו ימי הפורים על שם הספור כמו שבאמרה' מנת חלקי' ונזכר ל' שאלו' השנות
 חגיגות בימי הפורים הם גורל האדם בעולמו ואמר שהיהודים הפורים עושים יום י' חמשה' האדם בלתי שלם
 בשלמותו לעיר הפרי' אשר אין לו חומה כמו שהמילה שלמה באמר עיר כדונה אין חומה אים א' חמשה' לוחו
 ומה מאד מבורך באמרו יהודי' הפורים שקרא ליהודי' עמנו פרו' ולא אחר שהוא צריך פרו' ואמר שם עושים יום י'
 להורות שם האדם הכללי שלם בתכלית השלמות האדם יום י' ד' ר' ח' ו' ט' ו' והשמה' והשמה' ה' לזכור אהבה העיר
 המוקפת חומה והוא האדם השלם בתכלית השלמות עושה ב' ט' ו' ומה מאד כפאל שגלו היקף חומה בימות יקרא
 שבשאר ארץ ישראל שהוא שגן הנוצר ואמר שמה' ומשח' ויום טוב ומשלוח מנות אים לרעהו דהיינו חילול
 מקדים הכוונה בין י' ענין בין לעשר כמלוח מנות ומתנות לאנשינו שהוא מעשה הנדקה שלמה חיונייה לעתיד ובר'
 שהוא כוונה בחמ' קייב אים לכסותו בפרי' על שלא ידע בין ארור המן לבין מרדכי כדוגמ' הכמסל בעמוד פורים
 שהוא בעודת לויתן שאו יתבטל המן מן הארץ שהוא היצר הרע וחלוא יענו בין המן למרדכי פי' לא ידעו מהו המן כלל
 ועוד כ' ל' כד' שבאמר ש' קייב לכסותו עד שלא ידע בין ארור המן כ' אכל משיע אפור להשתכ' ור' ל' שיש' דוח'
 ב' ד' ו' בעוד שלא ידע בין המן למרדכי אכל בשיוקן ויש' מנות המן ומרדכי שמוסר דו מרדכי שהוא השכל אל
 ישתה עוד כמו שאמר אליהו לרפאל אל תשתה ואל תמטה עור כ' ל' בדרך רבשע כי מאמר שנות פורים לשנות
 ולשמות ואל' שלא ישתה על כן ישתה הנה מאד שניע לשכרותו של לוש שגן פט' אף אם יתעל ויעבו על אלה עבירות
 כי באדם רוק' אכל הם לא ישתה כל כך הרבה ויענו עבירות חייב כאילו לא שמה כלל באמרם שכו' שהרג נהרג
 אפ' לא שגנוע לשכרותו של לוש ולא ישתה הרבה עד שלא ידע בין עונש לשפר המניע לנדיק ולר' ע' כמו שאר דע להמן
 ור' ד' ו' ו' עתה אכינו מ' כלל ואל' אף אם יתעל לא יעביש' והשם ו' מית' בנח' עובד דרבא ור' יואל עבדים עובדת
 פורים כדלי' הדדקס רבא ואמרי' נבי' וירא כו' ונ' גילו שם שייב להשתכר כל כך כדי שלא יעביש' על מעשים כאלו
 והוא חמ' ר' ב'

ויכתוב

מורכבית הדברים האלה עד קיימו וקבלו היהודים ר' ל' שמרדכי ואפטר קבעו ימי הפורים האלה
 לרשם ולזכרון בין עמינו ועל מה הקבעו שכל המפורש לעיל ואין בין פסונו של משל לענין
 רבמשל חלוק במקורות אלו אלא כולו באורכו על מה ועל מה הוקבעו ימי הפורים ואמר
 וקצתו ה' ידעם עליהם וכו' כ' כ' פתי במקדש אחר פקדו ענין קיימו מה שכן קבלו כי באמת
 כל מליכ' ל' פ' מה שכתבו אינה אלא להעיר את הנשים לקיים מה שקבלו עליהם דהיינו התורה
 והמנות ולכן קמר כן כל אשר בשם אדוני כי הכולל הכלום עליהן נז' לקיים מנילה וכלל זה אינו יהוה
 וכל

מחיר יין

[illegible]

ותבהוב

השנית רוצה לומר שכתבו מאורעותיהם ומה שקרה להם ביום ההוא ומה שהיה להם הפורים שנית:
והוא הדבר שכתבו בו שני פסוקים למניהל זה וזהו לקראת ימי הפורים שנית:
ספרים וגו' כל שכתבה מניהל זה לחיו' לאדם ולזכרון אף כי לדלות וכימי עמידתו שהם השבע' ועשר'
ומאה מד' שכתבו כד' מגילה וכל אחד יראה את הכולל לבסוף ימיו' וכמה דבר' שלום ואמת
לזכרה מגילה נריכה שרטוט כמין הוא רומז על השתתף וכל' שחדש יושא את כתובי דברי מל'
הגדה לכו אשתם האמור כאן הוא רומז על השתתף וכל' שחדש יושא את כתובי דברי מל'
אמת קשה וגו'.

הוֹקֵנָה יְמֵי הַ

[illegible]

כ״י

המנוחה שהם רוחנים על השבץ המנוחה לעתיד וזמנך שבו זורבים מנוחה
 מדרגים היה משה למך כאשר ביארנו כל זה למעלה שמדרגים משה של מלך והמלך על פיו ברא ויבא * ואמר
 וכו' הוא רבוי לרוב חסין ודורש טוב לכל ורעו כמות שמרו' כל העולם כחן בשביל חסד * ויבא יסוד עול'
 וכו' דורש טוב לכל עמו ודוב * שלום לכל * ורעו * כמו שנאמר לא רציתי בדיק כעצו וזמנו מביא לשם *
 תם וכשלים * שכן לא בורא עולם * ושייניני עד הלום והוא ישיני * ויבא למטה המנוחות כלם *

מה שראיתי למדש בזה המגילה • בעזר כורא תהלה • יתעלה שמו לרוד דרובים •
 ש למתי בידי פורים לחנה • לא • יתהלל ראש עדת מי מכה • האגבור בגבורה •
 ה כנס לבטח לדבר צדק • למוסכמות ואלהיות והמקרי • הוא כדור כדורים •
 כנס הכורא ש חזן • כשלקח מלכת חתיר יין •

על ידי חפזו על יוסף בל"א בחד"א עיכאל בהמיה יב"א

Pinner 2542.

Ex
1457

